

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2015. augusztus 31.
VI. évfolyam 8. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	4
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	6
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	10
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	18
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	18
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	18
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	19
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	21
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	22
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	25
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	26
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	26
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	26
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	27
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	28
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	29

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 32

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	32
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	32
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI.....	32
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	32
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	32
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	32
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	34
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	34
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	34
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	36

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

7. A High Court of Ireland [Írország] által 2015. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-237/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Milyen hatással jár az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i kerethatározat (2002/584/IB) 15. cikkével összefüggésben értelmezett 17. cikkében meghatározott határidőknek való meg nem felelés?
- 2) Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i kerethatározat (2002/584/IB) 17. cikkében meghatározott határidőknek való meg nem felelés keletkeztet-e jogokat az átadásáról szóló határozat meghozatala előtt az említett időszakokat meghaladóan fogva tartott egyén számára?

8. A Curtea de Apel Cluj (Románia) által 2015. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-241/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A [2002/584/IB] kerethatározat 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában az „elfogatóparancs [...] áll rendelkezésre” kifejezés alatt olyan nemzeti – belső jogi – elfogatóparancsot kell-e érteni, amelyet a kibocsátó tagállam büntetőeljárásai szabályai alapján bocsátottak ki, és amely ennél fogva különbözik az európai elfogatóparancstól?
- 2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, amennyiben nem áll rendelkezésre nemzeti – belső jogi – elfogatóparancs, az az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadása hallgatóságos okának minősülhet-e?

Gazdasági ügyszak

16. A Juzgado de lo Mercantil no. 1 de Granada (Spanyolország) által 2015. április 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-154/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A 93/13/EGK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt „nem jelentenek kötelezettséget” kifejezés értelmezése összeegyeztethető-e ezekben az esetekben azzal az értelmezéssel, amely szerint a szóban forgó kikötés semmisségének megállapítása mégis kifejti joghatását a semmisség megállapításáig, következésképpen azzal az értelmezéssel, miszerint, még ha a semmisség megállapításra is kerül, úgy kell tekinteni, hogy a kikötés hatályossága alatt kifejtett jogkövetkezmények nem érvénytelenek, illetve nem hatástalanok?
- 2) Az alkalmazás mellőzése, amely egy meghatározott kikötés alapján (a 6. és a 7. cikk első bekezdésének értelmében) rendelhető el a fogyasztó által előterjesztett egyéni kereset keretében, összeegyeztethető-e a kikötés semmisségének megállapítása esetén e semmisség jogkövetkezményeinek korlátozásával? A bíróságok mérsékelhetik-e a fogyasztó által kifizetett

pénzösszegek visszatérítését – amelyre az eladó vagy szolgáltató köteles – egy utólagosan, a keletkezésétől fogva a tájékoztatás és/vagy az átláthatóság hiánya miatt semmisnek nyilvánított kikötés alapján?

Munkaügyi ügyszak

11. A Sąd Rejonowy we Wrocławiu (Lengyelország) által 2015. április 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-178/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkét, amelynek értelmében a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a nemzeti jogszabályok és/vagy gyakorlat által megállapított ilyen szabadságra való jogosultság és a szabadság biztosítása feltételeinek megfelelően minden munkavállalót legalább négy hét éves szabadság illessen meg, hogy az a tanár, aki az egészségügyi állapot helyreállítását szolgáló – az 1982. január 26-i Karta Nauczyciela (a tanárokról szóló törvény; Dz. U. 2014., 191. szám, 1198. alszám) által biztosított – szabadságot vett igénybe, emellett abban az évben, amelyben igénybe vette az egészségügyi állapot helyreállítását szolgáló szabadságot, az általános munkajogi rendelkezések szerinti rendes szabadságra is jogosultságot szerez?

12. A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Spanyolország) által 2015. április 23-án és 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-184/15. és C-197/15. sz. ügy)¹

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontját, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely határozott időre létrejött munkaszerződések alkalmazásából származó visszaélés esetén az alkalmi jellegű, ideiglenes közalkalmazottak tekintetében – és attól eltérően, mint ami hasonló helyzetben a közigazgatási szervek által munkaviszonyban alkalmazott munkavállalókkal történik – nem ismeri el a jogviszony határozatlan idejű nem állandó munkaviszonyként való fenntartásához való jogot, azaz hogy az ellátott álláshely ideiglenesen betölthető legyen annak jogszerű betöltéséig vagy jogszabályban meghatározott eljárások szerinti megszüntetéséig?

2) Az előző kérdésre adandó nemleges válasz esetén, úgy kell-e értelmezni az egyenértékűség elvét, hogy a nemzeti bíróság megállapíthatja, hogy a két helyzet – azaz a közigazgatási szervek által határozott időre kötött munkaszerződés keretében történő alkalmazás és az alkalmi jellegű, ideiglenes közalkalmazott foglalkoztatása – között hasonlóság áll fenn, ha a határozott időre kötött munkaszerződések alkalmazását érintő visszaélés történik, vagy a munkáltató azonosságán, az ellátott feladatok azonosságán vagy hasonlóságán és a munkaszerződés határozott időtartamán kívül a nemzeti bíróságnak olyan egyéb tényezőket is figyelembe kell-e vennie a hasonlóság elbírálása során, mint például a munkavállaló munkaviszonyának vagy közszolgálati jogviszonyának sajátos természetét vagy a közigazgatásnak a saját szervezetének átalakításához való jogát, amelyek igazolják a két helyzet közötti eltérő bánásmód alkalmazását?

3) Az előző kérdésekre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni a tényleges érvényesülés elvét, hogy ugyanabban az eljárásban kell megvitatni és meghatározni az alkalmazandó szankciót, mint amelyben megállapítják a határozott időre létrejött munkaszerződések visszaélésszerű alkalmazását, azon eljárási cselekmények keretében, amely során a felek előadhatják az általuk e tekintetben célszerűnek tartott kérelmeket, érveket és bizonyítékokat, vagy ellenkezőleg,

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

összeegyeztethető-e azzal, hogy e célból a sértettet új közigazgatási és adott esetben bírósági eljárás felé irányítják?

13. A Verwaltungsgericht Düsseldorf [Németország] által 2015. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-187/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 45. cikket, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti jogszabály, amelynek értelmében a valamely tagállamban köztisztviselőnek kinevezett személy elveszíti a köztisztviselői jogviszonyán alapuló nyugdíjjogosultságát (köztisztviselői nyugdíj) azért, mert köztisztviselői jogviszonyát a valamely másik tagállamban való új munkavégzés érdekében saját kérésére megszüntetik, ha a nemzeti jog ugyanakkor előírja, hogy ez a személy a köztisztviselői jogviszonyban szerzett bruttó jövedelme alapján a kötelező nyugdíjrendszerben visszamenőlegesen biztosítottá válik, minek körében az abból eredő nyugdíjjogosultságok alacsonyabbak az elveszített nyugdíjjogosultságnál?

2. Amennyiben – valamennyi köztisztviselő vagy egyes köztisztviselők vonatkozásában – az első kérdésre igenlő választ kell adni, úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 45. cikket, hogy eltérő nemzeti szabályozás hiányában az érintett köztisztviselőt korábban foglalkoztató szervnek ki kell fizetnie a köztisztviselő számára a korábbi köztisztviselői jogviszonyban szerzett, nyugdíjra jogosító szolgálati idő alapján számított és a visszamenőleges biztosításból eredő nyugdíjjogosultsággal csökkentett nyugdíjat, vagy más módon kell pénzügyileg kompenzálnia a nyugdíjvesztéséget, jöllehet a nemzeti jog értelmében csak az ezen jogban előírt nyugellátások nyújthatók?

14. A Cour de cassation (Franciaország) által 2015. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-188/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 4. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit, hogy valamely szakmai tevékenység jellege vagy végrehajtásának feltételei miatt valódi és meghatározó foglalkozási követelménynek minősül az informatikai tanácsadással foglalkozó társaság egyik ügyfelének azon kívánsága, hogy nem szeretné, ha számára ezen társaság informatikai szolgáltatásait olyan projektmérnök munkavállaló nyújtaná, aki az iszlám előírásai szerinti kendőt visel?

15. A Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) által 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-201/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e különösen a 98/59/EK irányelv rendelkezéseivel és általánosságban az EUMSZ 49. és az EUMSZ 63. cikkel az 1387/1983. sz. törvény 5. cikkének (3) bekezdéséhez hasonló olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely egy adott vállalkozáson belül tervezett csoportos létszámleépítéseket a közigazgatási hatóságnak az alábbi kritériumok alapján kiadott engedélyétől teszi függővé: a) munkaerő-piaci feltételek, b) a vállalkozás helyzete és c) nemzetgazdaság érdek?

2) Összeegyeztethető-e különösen a 98/59/EK irányelv rendelkezéseivel és általánosságban az EUMSZ 49. és az EUMSZ 63. cikkel az 1387/1983. sz. törvény 5. cikkének (3) bekezdéséhez hasonló olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely egy adott vállalkozáson belül tervezett csoportos létszámleépítéseket a közigazgatási hatóságnak az alábbi kritériumok alapján kiadott engedélyétől

teszi függővé: a) munkaerő-piaci feltételek, b) a vállalkozás helyzete és c) nemzetgazdaság érdek?

Polgári ügyszak

40. A Tribunale civile di Roma (Olaszország) által 2015. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-167/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2004/80/EK irányelvet (12. cikk, (2) bekezdés), hogy azzal ellentétes az azt átültető olyan nemzeti jogszabály, amely az állam által fizetendő kártérítés nyújtása kapcsán a bűncselekmény áldozatainak javát szolgáló különös jogszabályok rendelkezéseire utal, és nem biztosítja általában véve az erőszakos bűncselekmények áldozatai számára egy általános jellegű, anyagi jogi kárenyhítési rendszerhez való hozzájutást, hanem a határon átnyúló tényállások esetében csak eljárási szempontból szabályozza a magához a rendszerhez való hozzájutást?

2) Úgy kell-e értelmezni tehát a 2004/80/EK irányelvet (12. cikk, (2) bekezdés), hogy az egy általános jellegű, anyagi jogi kárenyhítési rendszer vagy mindenestre egy minimális tartalommal bíró rendszer létrehozására kötelezi az államot, és ez utóbbi esetben mely szempontok alapján kell az [említett minimális tartalmat] meghatározni?

41. A Benelux Gerechtshof által 2015. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-169/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Alkalmazandó-e a védelmi időről szóló irányelv 13. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 10. cikke szerinti védelmi idő olyan szerzői jogokra, amelyek eredetileg védelemben részesültek a szerzői jogra vonatkozó nemzeti jogszabályoknak megfelelően, de 1995. július 1-je előtt megszűntek valamely alaki követelmény teljesítésének elmulasztása, illetve nem időben történő teljesítése – konkrétan a BTMW [egységes Benelux mintaoltalmi törvény] (rég) 21. cikkének (3) bekezdése értelmében vett fenntartó nyilatkozat megtételének elmulasztása, illetve nem időben történő megtétele – miatt?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a védelmi időről szóló irányelvet, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti jogi szabályozás, amelynek eredményeként a valamely iparművészeti művön fennálló, 1995. július 1-je előtt valamely alaki követelmény teljesítésének elmulasztása miatt megszűnt szerzői jog végleg megszűntnek minősül?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Amennyiben az érintett szerzői jog a nemzeti jogszabályoknak megfelelően olyannak tekintendő, amely valamely időpontban újraéled vagy újrakeletkezett: mely időponttól következik, illetve következett ez be?

42. Az Okresný súd Prešov (Szlovák Köztársaság) által 2015. április 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-168/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az uniós jog súlyos megsértését képezi-e, ha az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával ellentétben egy választottbírói ítélet alapján folytatott végrehajtási eljárás keretében tisztességtelen feltételből eredő teljesítést követelnek?

2) Felmerülhet-e valamely tagállamnak a közösségi jog megsértése miatti felelőssége azt megelőzően, hogy az eljárásban részt vevő fél kimerítene a valamely határozatnak a tagállam jogával összhangban történő végrehajtására irányuló eljárás keretében rendelkezésére álló valamennyi jogi eszközt; az ügy tényállására figyelemmel a szóban forgó esetben felmerülhet-e a tagállam említett felelőssége még azt megelőzően, hogy a határozat végrehajtására irányuló eljárás lezárulna, és a felperes kimerítene valamennyi lehetőséget arra vonatkozóan, hogy a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítését követelje?

3) Igenlő válasz esetén valamely szervnek a felperes által leírt eljárása a közösségi jog kellően súlyos megsértését valósítja-e meg, figyelembe véve a jelen ügy körülményeit, különösen a felperes teljes tétlenségét és a tagállam joga által biztosított jogi eszközök kimerítésének elmulasztását?

4) Amennyiben a jelen ügyben a közösségi jog kellően súlyos megsértése valósul meg, a felperes által követelt összeg megfelel-e annak a kárnak, amelyért a tagállam felel; az így értelmezett kár megfeleltethető-e a jogalap nélküli gazdagodásnak minősülő, behajtott követelésnek?

5) A jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránti kereset mint jogorvoslati eszköz elsőbbséget élvez-e a kártérítés iránti keresetnél képest?

43. Az Înalta Curte de Casație și Justiție [Románia] által 2015. április 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-175/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 24. cikkét, hogy az „e rendelet egyéb rendelkezései alapján fennálló joghatóság” kifejezés azt az esetet is magában foglalja, amikor az Európai Unió valamely tagállamában lajstromozott védjegyhez fűződő jogok átruházására irányuló szerződés felei a szerződéses kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos valamennyi jogvita elbírálására egyértelműen és vitathatatlanul olyan állam bíróságainak joghatóságát kötötték ki, amely nem tagja az Európai Uniónak, és amelyben a felperes lakóhellyel (székhellyel) rendelkezik, de a felperes az Európai Unió azon tagállamának bíróságához fordult, amelynek területén az alperes lakóhellyel (székhellyel) rendelkezik?

Igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni e rendelet 23. cikkének (5) bekezdését, hogy az nem vonatkozik az olyan állam joghatóságát kikötő megállapodásra, amely nem tagja az Európai Uniónak, és így a rendelet 2. cikke alapján megkeresett bíróság a saját nemzeti jogának nemzetközi magánjogi szabályai alapján határozza meg a joghatóságot?

Úgy tekinthető-e az Európai Unió valamely tagállamában lajstromba vett védjegyhez fűződő jogok átruházására irányuló és a jogvitában érintett felek által megkötött szerződésben vállalt kötelezettség teljesítésének bírósági úton történő kikényszerítésével kapcsolatos jogvita, hogy az a rendelet 22. cikkének 4. pontja értelmében vett, „letétbe helyezést vagy lajstromozást igénylő” jogra vonatkozik, figyelembe véve azt a tény, hogy a védjegy lajstromozásának helye szerinti tagállam jogszabályai szerint a védjegyhez fűződő jogok átruházásához a védjegylajstromba történő bejegyzés és a Buletinul Oficial de Proprietate Industrialăban történő közzététel szükséges?

Nemleges válasz esetén, ellentétes-e a rendelet 24. cikkével az, ha az előzetes döntéshozatalra előterjesztett fenti kérdésben leírt helyzethez hasonló helyzetben a rendelet 2. cikke alapján megkeresett bíróság megállapítja, hogy az ügy elbírálására nem rendelkezik joghatósággal, még ha az alperes ügy is jelent meg e bíróság előtt, ideértve a végső fokon eljáró bíróság előtt történő megjelenést is, hogy nem vitatta a joghatóságot?

44. A Fővárosi Törvényszék (Magyarország) által 2015. április 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-179/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 5. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy a védjegy jogosultja felléphet valamely internetes hirdetésben megnevezett harmadik személlyel szemben, akinek a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos szolgáltatására vonatkozóan olyan módon jelenik meg a védjeggyel összetéveszthető megjelölés e hirdetésben, hogy az a téves benyomás alakulhat ki a fogyasztókban, hogy hivatalos kereskedelmi kapcsolat áll fenn e személy vállalkozása és a védjegytulajdonos között, akkor is, ha e hirdetést nem az abban feltüntetett személy és nem is az ő megbízásából helyezték el az interneten, vagy az említett hirdetés annak ellenére érhető el az interneten, hogy az abban megnevezett személy a tőle elvárható módon intézkedett az említett hirdetésnek az eltávolítása végett, de ez nem vezetett eredményre?

45. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2015. április 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-191/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Róma II. rendelet) 4. cikke alapján kell-e meghatározni a fogyasztói érdekek védelme érdekében a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról szóló, 2009. április 23-i 2009/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében vett, a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásra alkalmazandó jogot, ha az eljárás nem megengedett szerződési feltételek valamely tagállamban székhellyel rendelkező olyan vállalkozás általi alkalmazása ellen irányul, amely elektronikus kereskedelem keretében más tagállamokban, többek között az eljáró bíróság szerinti államban lakóhellyel rendelkező fogyasztókkal köt szerződéseket?

2) A 1. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2.1. Minden olyan országot érteni kell-e a kár bekövetkezésének helye szerinti országon (a Róma II. rendelet 4. cikkének (1) bekezdése), amelyre az alperes vállalkozás kereskedelmi tevékenysége irányul, és ezért a kifogásolt feltételeket a bíróság szerinti állam joga alapján kell értékelni, ha az eljárás indítására feljogosított egység az említett feltételek olyan fogyasztókkal folytatott kereskedelem keretében történő alkalmazását kifogásolja, akik az említett államban rendelkeznek lakóhellyel?

2.2. Nyilvánvalóan szorosabb kapcsolat (a Róma II. rendelet 4. cikkének (3) bekezdése) áll-e fenn az alperes vállalkozás székhelye szerinti ország jogával, ha e vállalkozás szerződési feltételei értelmében a vállalkozás által kötött szerződésekre az említett ország jogát kell alkalmazni?

2.3. Más okokból azt eredményezi-e az ilyen jogválasztási kikötés, hogy a kifogásolt szerződési feltételeket az alperes vállalkozás székhelye szerinti ország joga alapján kell vizsgálni?

3) Az 1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Ebben az esetben hogyan kell meghatározni a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásra alkalmazandó jogot?

4) Az előző kérdésekre adandó választól függetlenül:

4.1. A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében tisztességtelen-e az általános

szerezési feltételekben foglalt olyan kikötés, amelynek értelmében a vállalkozó székhelye szerinti ország joga alkalmazandó a fogyasztó és a másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozó között elektronikus kereskedelem keretében létrejött szerződésre?

4.2. A személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján az egyébként alkalmazandó jogtól függetlenül kizárólag azon tagállam joga alkalmazandó-e a személyes adatok olyan vállalkozás általi kezelésére, amely elektronikus kereskedelem keretében más tagállamokban lakóhellyel rendelkező fogyasztókkal köt szerződéseket, amelyben a vállalkozás azon szervezete található, amelynek keretében az adatkezelésre sor kerül, vagy a vállalkozás azon tagállamok adatvédelmi rendelkezéseit is köteles tiszteletben tartani, amelyekre kereskedelmi tevékenysége irányul?

46. A Varhoven kasatsionen sad (Bulgária) által 2015. május 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-215/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A polgári bíróság jogszabályban biztosított azon lehetősége esetében, hogy eldöntsen egy olyan jogvitát, amelyben a szülők gyermekük külföldre utazásáról és személyazonosító okmányok kiállításáról vitáznak, és az alkalmazandó anyagi jog e szülői jogok közös gyakorlását írja elő a gyermek vonatkozásában, olyan eljárásról van-e szó amelynek tárgyát a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 2201/2003/EK tanácsi rendelet 2. cikkének 7. pontjával összefüggésben értelmezett 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében „a szülői felelősség megállapítása, gyakorlása, átruházása, korlátozása vagy megszüntetése” képezi, és amelyre alkalmazandó a 2201/2003 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése?

2) Megállapítható-e a szülői felelősségre vonatkozó polgári eljárásokban a joghatóság fennállása, ha a határozat a gyermeket érintő közigazgatási eljárás szempontjából jelentőséggel bíró jogi tény pótol, és az alkalmazandó jog szerint ezen eljárást az Európai Unió egy adott tagállamában kell lefolytatni?

3) Abból kell-e kiindulni, hogy megállapodás jött létre a joghatóságról a 2201/2003 rendelet 12. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően, ha az ellenérdekű fél képviselője nem vitatta a bíróság joghatóságát, e képviselőt azonban nem meghatalmazták, hanem őt az ellenérdekű fél – e fél jogvitában való személyes vagy meghatalmazott képviselő útján megvalósuló részvételét szolgáló – értesítésének nehézsége miatt a bíróság rendelte ki?

47. A Pécsi Törvényszék (Magyarország) által 2015. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-222/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

I. Az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelete (2008. június 17.) a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (Róma I.) kapcsán:

1) Az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelet 10. cikk (2) bekezdésének azon kitétele, hogy a „körülményekből az tűnik ki”, a tagállami bíróság által értelmezhető-e akként, hogy a „figyelembe veendő körülményeket” a hozzájárulás meg nem adásának ésszerűsége szempontjából a fél szokásos tartózkodási helye szerinti ország joga alapján a szerződéskötés körülményeire, a szerződés tárgyára, a szerződés teljesítésére vonatkozóan kell vizsgálni?

1.1) Úgy kell-e értelmezni a fenti 1. pontban foglaltakat a 10. cikk (2) bekezdésére vonatkozó következményeit, hogy amennyiben a fél hivatkozása alapján a figyelembe veendő

körülményekből az tűnik ki, hogy nem volt a fél magatartásának ésszerű következménye az (1) bekezdés szerinti irányadó joghoz való hozzájárulás megadása, akkor a bíróságnak a szerződési feltétel meglétét és érvényességét a hivatkozó fél szokásos tartózkodási helye szerinti ország joga alapján kell megállapítania?

2) Az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelet 10. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak az adott tagállam bírósága tulajdoníthat-e olyan értelmet, mely szerint – az eset összes körülményeinek figyelembevételével – a bíróság diszkrecionális jogköre annak megállapítása, hogy a figyelembe veendő körülmények alapján a 10. cikk (1) bekezdés szerinti irányadó joghoz való hozzájárulás megadása nem volt ésszerű következménye a fél magatartásának?

3) Ha a fél – az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelet 10. cikk (2) bekezdése szerint – a szokásos tartózkodási helye szerinti ország jogára hivatkozik a hozzájárulás meg nem adása megállapítása érdekében, akkor a tagállami bíróságnak a fél szokásos tartózkodási helye szerinti ország jogát abból a szempontból kell-e figyelembe vennie, hogy az adott ország joga szerint a hivatkozott „körülmények” miatt egy kikötött joghoz való hozzájárulás a fél részéről nem volt ésszerű magatartás?

3.1) Ebben az esetben ellentétes-e a közösségi joggal az olyan tagállami bírósági értelmezés, amely a „körülményeket” a hozzájárulás meg nem adásának ésszerűsége szempontjából a szerződéskötés körülményeire, a szerződés tárgyára, a szerződés teljesítésére vonatkozóan vizsgálja?

II. A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló a Tanács 44/2001/EK rendelete (2000. december 22.) kapcsán:

1) Ellentétes-e a 44/2001/EK tanácsi rendelet 23. cikkének (1) bekezdésében foglaltakkal a tagállami bíróságnak olyan értelmezése, amely megköveteli a pontos bíróság megjelölését, vagy – figyelemmel e rendelet 14. preambulumbekkezdésében megfogalmazott követelményre – elegendő, ha a megfogalmazásból egyértelműen kiderül a felek akarata, szándéka?

1.1) Összeegyeztethető-e a 44/2001/EK tanácsi rendelet 23. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelménnyel a tagállami bíróság olyan értelmezése, hogy az a joghatósági kikötés, mellyel a felek az egyik fél általános beszerzési feltételeiben a megrendelés érvényességéből, teljesítéséből, vagy megszüntetéséből származó, vagy azokkal összefüggő, és a felek által békés úton nem rendezhető jogviták eldöntésére kizárólagos és végső illetékességgel egy adott tagállam valamely városának bíróságait – nevezetesen a párizsi bíróságokat – kötötték ki, kellően pontos, mert ezen megfogalmazásból – figyelemmel e rendelet 14. preambulumbekkezdésében megfogalmazott követelményre – a feleknek a kikötött tagállamra vonatkozó akarata, szándéka egyértelműen kiderül?

Közigazgatási ügyszak

149. Az Upravno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia) által 2015. március 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-111/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1698/2005 rendeletet – különösen 71. cikkének (3) bekezdését, amelynek értelmében a kiadások jogosultsági szabályait nemzeti szinten kell meghatározni, az e rendeletben szabályozott, egyes vidékfejlesztési intézkedésekre vonatkozó különleges feltételek figyelembevételével –, hogy azzal ellentétes a (Szlovén Köztársaság 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó vidékfejlesztési programja 1., 3. és 4. irányvonalának 2010 és 2013 közötti intézkedéseiről szóló kormányrendelet [a továbbiakban: PRP rendelet]) 79. cikkének (4) bekezdésében és a pályázati

felhívás VI. fejezetének 3. pontjában előírt azon nemzeti szabályozás, amely értelmében kizárólag a források megszerzésére való jogosultságról szóló határozat elfogadásának napját követően (a beruházás befejezéséig, illetve legkésőbb 2015. június 30-ig) felmerült kiadások minősülnek támogatható beruházási kiadásnak?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni az 1698/2005 rendeletet – különösen 71. cikkének (3) bekezdését –, hogy azzal ellentétes a Zakon o kmetijstvu (mezőgazdaságról szóló törvény, a továbbiakban: ZKme-1) 56. cikkének (4) bekezdésében előírt azon nemzeti szabályozás, amelynek alapján teljes mértékben el kell utasítani az olyan kérelmet, amely nem felel meg a határozat elfogadásának napját követően felmerült támogatható beruházási kiadásokra vonatkozó, a PRP rendelet 79. cikkének (4) bekezdésében foglalt követelményeknek?

150. A Sächsisches Obergerverwaltungsgericht (Németország) által 2015. március 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-150/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 2011/95/EU irányelv 9. cikke (1) bekezdésének a) pontját az irányelv 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben,

a) hogy az Alapjogi Charta 10. cikkének (1) bekezdése és az EJEE 9. cikkének (1) bekezdése által biztosított vallásszabadság súlyos megsértése és így az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti üldözés feltételezendő akkor, ha a kérelmező által aktívan követett vallási tan által megkövetelt és annak központi elemét képező vagy a kérelmező vallásos hitén alapuló és a kérelmező vallási identitása szempontjából különösen fontos vallásos jellegű tevékenység vagy magatartásforma az érintett származási országban büntetés terhe mellett tiltott,

vagy

b) szükséges, hogy a valamely vallási tan aktívan követő kérelmező ezen túlmenően bizonyítsa, hogy az adott vallási tan által központi elemként megkövetelt vallásos jellegű tevékenység vagy magatartásforma, amely a kérelmező származási országában büntetés terhe mellett tiltott hitbéli tevékenységnek minősül, „különösen fontos” és ilyen értelemben „elengedhetetlen” számára vallási identitásának megőrzése érdekében?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2011/95/EU irányelv 9. cikkének (3) bekezdését az irányelv 2. cikkének d) pontjával összefüggésben,

hogy a kérelmező által aktívan követett vallási tan által megkövetelt és annak központi elemét képező vagy a kérelmező vallásos hitén alapuló és a kérelmező vallási identitása szempontjából különösen fontos, az érintett származási országban büntetés terhe mellett tiltott vallásos jellegű tevékenység vagy magatartásforma tekintetében

az üldöztetéstől való megalapozott félelemnek és a 2011/95/EU irányelv 6. cikkében felsorolt szereplők valamelyike általi üldözés vagy embertelen, illetve megalázó bánásmód vagy büntetés e szereplők általi alkalmazása tényleges veszélyének („real risk”) a megállapítása szempontjából

a) értékelő jellegű viszonyító megközelítésre van szükség olyan formában, hogy a kérelmező hitének hitüket a tilalom ellenére gyakorló követőinek számát az e hitbéli tevékenység miatt a kérelmező származási országában megvalósult tényleges üldözési cselekmények számához kell viszonyítani, és az állami bűnüldözési gyakorlat esetleges bizonytalanságát és kiszámíthatatlanságát is figyelembe kell venni,

vagy

b) elegendő annak bizonyítása, hogy a származási ország bűnüldözési gyakorlatában ténylegesen alkalmazzák azokat az előírásokat, amelyek büntetés terhe mellett tiltják a kérelmező által aktívan követett vallási tan által megkövetelt és annak központi elemét képező vagy a kérelmező vallásos hitén alapuló és a kérelmező vallási identitása szempontjából különösen fontos vallásos jellegű

tevékenységet vagy magatartásformát?

3. Összeegyeztethető-e az uniós jog alkalmazási elsőbbségének elvével az olyan nemzeti eljárásjogi rendelkezés, amely a tényállást megállapító bíróságot a felülvizsgálat keretében eljáró bíróság jogi értékeléséhez köti (jelen esetben: a VwGO [közigazgatási bírósági rendtartás] 144. § -ának (6) bekezdése), ha a tényállást megállapító bíróság a felülvizsgálat keretében eljáró bíróságtól eltérően kíván értelmezni valamely uniós jogi rendelkezést, az uniós jogot azonban még az előzetes döntéshozatali eljárás EUMSZ 267. cikk második bekezdése alapján történő lefolytatását követően sem értelmezheti így a felülvizsgálat keretében eljáró bíróság jogi értékeléséhez való nemzeti jogi kötöttség miatt?

151. A Finanzgericht Düsseldorf [Németország] által 2015. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-173/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Be lehet-e vonni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett jogdíjakat és licencdíjakat a vámértékbe annak ellenére, hogy sem a szerződéskötéskor, sem a vámtartozás keletkezése szempontjából releváns – a jelen ügyben a Vámkódex 201. cikkének (2) bekezdéséből és 214. cikkének (1) bekezdéséből eredő – időpontban nem állapítható meg jogdíj- és licencdíj-fizetési kötelezettség keletkezése?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: vonatkozhatnak-e a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, védjeggyel kapcsolatos jogdíjak és licencdíjak az importált árukra annak ellenére, hogy szolgáltatásokért és a közös cégcsoport neve fő elemének használatáért is fizetik azokat?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén: az importált áru közösségi exportra történő eladásának a Vámkódex 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja szerinti feltételét képezhetik-e a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, védjeggyel kapcsolatos jogdíjak és licencdíjak annak ellenére, hogy megfizetésüket az eladóval és a vevővel függőségi viszonyban lévő vállalkozástól követelték és azokat attól kapták meg?

4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén, és amennyiben a jogdíjak és licencdíjak – akár csak a jelen ügyben – részben az importált árukra, részben pedig a behozatalt követő szolgáltatásokra vonatkoznak: az-e a következménye a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK rendelet (a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendelete) 158. cikkének (3) bekezdése értelmében csak objektív és számszerűsíthető adatok alapján megtehető, megfelelő arányú megosztásnak és a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdéséhez fűzött, a Vámkódex végrehajtási rendeletének 23. mellékletében megtalálható értelmező megjegyzésnek, hogy csak a Vámkódex 29. cikke szerinti vámérték javítható ki, vagy amennyiben a Vámkódex 29. cikke alapján nem határozható meg a vámérték, úgy a Vámkódex 31. cikke alapján meghatározandó vámérték megállapítása során is lehetőség van a Vámkódex végrehajtási rendelete 158. cikkének (3) bekezdésében előírt megosztásra, amennyiben e költségeket egyébként nem vennék figyelembe?

152. A Tribunal de première instance de Liège (Belgium) által 2015. április 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-176/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződésnek az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkével összefüggésben értelmezett 63. cikkében rögzített közösségi jogi elvekkel a Code des impôts sur les revenus 1992 285. cikkében rögzített jogi szabály, amely hallgatólagosan

megerősíti a Belgiumban belföldi illetőségű természetes személyek által kapott külföldi osztalékok kettős adóztatását, amennyiben lehetővé teszi Belgium számára, hogy a belga jog azon rendelkezései szerint, amelyekre a Belgium által kötött kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény hivatkozik, vagyis aszerint, hogy a beszámítás feltételeit meghatározó 285. cikkre vagy a csupán a külföldi adó átalányrésze beszámításának mértékét meghatározó 286. cikkre hivatkozik, tetszése szerint előnyben részesítse a harmadik államokban (Egyesült Államok) eszközölt befektetéseket az Európai Unió tagállamaiban (Lengyelország) eszközölhető befektetések rovására?

2) Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49., 56. és 58. cikkével a Code des impôts sur les revenus 1992 285. cikke, amennyiben a külföldi adó belga adóba történő beszámításának lehetőségét ahhoz a feltételhez köti, hogy azon tőke és ingóságok, amelyekből a jövedelmek származnak, Belgiumban szakmai tevékenység gyakorlására szolgálnak?

153. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2015. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-189/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ténylegesen a 2003/96/EK irányelv alkalmazási körére vezethető-e vissza az (alapeljárásban felmerülő szabályozáshoz hasonló) olyan nemzeti szabályozás, amely egyfelől az irányelvben foglalt meghatározással összeegyeztethető módon határozza meg a „nagy energiaintenzitású vállalkozás” fogalmát, másfelől az ilyen típusú vállalkozások részére (az energiatermékek és a villamos energia mint olyan adóztatásával kapcsolatos ösztönzők helyett) a villamosenergia-rendszer általános költségeinek fedezetéül szolgáló díjakkal kapcsolatos ösztönzőket biztosít?

Igenlő válasz esetén:

2) Ellentétes-e a közösségi joggal és különösen a 2003/96/EK irányelv 11. és 17. cikkével az (olasz jogban hatályos és a jelen végzésben leírt szabályozáshoz hasonló) olyan jogi és igazgatási jellegű szabályozás, amely egyfelől az energiatermékeknek (villamos energiának) a hivatkozott 17. cikk szerinti, „nagy energiaintenzitású” vállalkozások által történő fogyasztására vonatkozó kedvezmény-rendszer bevezetése mellett dönt, másfelől az ilyen kedvezmények igénybevételének lehetőségét kizárólag a feldolgozóiparban tevékenységet végző, „nagy energiaintenzitású” vállalkozások számára biztosítja, és a más termelőágazatokban működő vállalkozások esetén kizárja azt?

154. A Raad van State (Hollandia) által 2015. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-192/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.) 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti „eszközök alkalmazása” fogalma alá tartozik-e az Európai Unióban letelepedett magánnyomozó-irodának a személyes adatok kezelésére szolgáló eszközök valamely tagállam területén történő alkalmazásával az említett irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében vett adatkezelő általi megbízása akkor, ha a megbízásra az Európai Unión kívül kerül sor?

2) A céljára tekintettel lehetővé teszi-e a 95/46 irányelv, különösen az irányelv 28. cikkének (3) és (4) bekezdése, a nemzeti hatóságok számára, hogy az egyének említett irányelv által előírt védelmének felügyelő hatóság általi érvényesítése tekintetében olyan prioritásokat határozzanak meg, amelyek eredményeként ez az érvényesítés elmarad olyan helyzetekben, amikor csak egyetlen magánszemély vagy személyek kis csoportja kifogásolja az említett irányelv megsértését?

155. A Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Olaszország) által 2015. április 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-194/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. és 65. cikkével azon tagállami szabályozás, amely abban az esetben, ha az e tagállamban illetőséggel rendelkező személy – egy másik tagállamban székhellyel rendelkező társaság részvényeseként – olyan osztalékban részesül, amely mindkét államban adóköteles, nem orvosolja a kettős adózást a legalább az osztalékot fizető társaság székhelye szerinti államban megfizetett adó összegével megegyező összegű adójóváírásnak az illetőség szerinti államban történő beszámítása útján?

156. A First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Egyesült Királyság) által 2015. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-198/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A kérdések az 1549/2006/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletére (a továbbiakban: KN), valamint azon belül a 8713 vámtarifaszámra vonatkoznak.

1) Azt jelenti-e a „fogyatékos személy részére” kifejezés, hogy „kizárólag” fogyatékos személyek részére?

2) Mit jelent a „fogyatékos személy” kifejezés; különösen:

a) azon személyekre korlátozódik-e a jelentése, akik a járásra vagy a könnyű járásra való képességük korlátozottsága mellett rendelkeznek további fogyatékossgal; vagy azon személyeket foglalja magában, akiknek kizárólag a járásra vagy a könnyű járásra való képességük korlátozott?

b) többet jelent-e a „fogyatékos” valamely képesség csekély mértékű korlátozottságánál?

c) jelenthet-e „fogyatékossgot” a lábtörésből fakadóhoz hasonló, ideiglenes korlátozottság?

3) A Kombinált Nomenklátúra 2005. január 4-i Magyarázata (2) megváltoztatja-e a KN 8713 vámtarifaszám jelentését a külön kormányoszlappal rendelkező robogók kizárásával?

4) Befolyásolja-e a jármű nem fogyatékos személy általi használatának lehetősége a tarifális besorolást akkor, ha elmondható, hogy a jármű speciális felszerelésekkel rendelkezik a fogyatékossg enyhítésére?

5) Ha a nem fogyatékos személyek általi használatra való alkalmasság lényeges jellemző, akkor az ilyen használat hátrányainak milyen mértékben kell ugyancsak lényeges jellemzőnek lenniük az ilyen alkalmasság megállapításához?

157. A Judecătoria Sibiu (Románia) által 2015. április 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-205/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy értelmezhető-e az Európai Unió Alapjogi Chartája 4. cikkének (3) bekezdése, valamint 20., 21. és 47. cikke, hogy azokkal ellentétesek az olyan rendelkezések, mint a [román] alkotmány 16. cikke, valamint a 80/2013. [sz.] OUG 30. cikke, amelyek előírják a törvény előtti egyenlőséget a természetes személy és nem természetes személy állampolgárok és a közjogi jogi személyek között, de a közjogi jogi személyeket eleve mentesítik a bélyegilleték és a biztosíték megfizetése alól az igazságszolgáltatáshoz való jog gyakorlása tekintetében, ugyanakkor a természetes személyek igazságszolgáltatáshoz való jogának gyakorlását bélyegilleték és biztosíték megfizetése alá rendelik?

158. A Kammarrätten i Stockholm (Svédország) által 2015. május 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-203/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: svéd

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével a forgalmi adatok bűnmegelőzési célú, minden személyre és az elektronikus hírközlés minden módjára bármiféle megkülönböztetés, korlátozás vagy kivétel nélkül kiterjedő általános megőrzési kötelezettsége ([az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben kifejtve]), figyelemmel a Charta 7., 8. cikkére és 52. cikkének (1) bekezdésére?

2) Amennyiben az 1. kérdésre nemleges válasz adandó, megengedhető-e mégis a megőrzés olyan esetben, amikor:

a) a nemzeti hatóságok megőrzött adatokhoz való hozzáférése célhoz kötött [amint az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben bemutatásra kerül], és

b) a biztonsági követelmények [az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben bemutatott módon] szabályozottak, és

c) minden releváns adat a közlés befejezésének napjától számított hat hónapig kerül megőrzésre és utána [az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben bemutatott módon] törlésre kerül?

159. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2015. május 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-204/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK rendelet 29. cikkét, hogy e cikket akkor is alkalmazni kell, ha az áruk a Közösség vámterületére történő behozatala és szabad forgalomba bocsátása annak a következménye, hogy az árutovábbítási eljárás során ezeket a behozatalivám-köteles árut kivonták a vámfelügyelet alól, és nem a Közösség vámterületére, hanem a Közösségen kívülre irányuló kivitel céljából értékesítették?

2) Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK rendelet 30. cikkének (1) bekezdésében szereplő „egymást követően” kifejezést, az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkében megállapított megfelelő ügyintézéshez való joggal kapcsolatban és a közigazgatási aktusokra vonatkozó indokolási kötelezettség elvével összhangban, hogy annak megállapításához, hogy a 31. cikkben szereplő módszert kell-e alkalmazni, az adóhatóságot indokolási kötelezettség terheli minden egyes közigazgatási aktus esetén arra vonatkozóan, hogy e konkrét körülmények között miért nem használhatók a 29. és a 30. cikkben szereplő, az áruk vámértéknek meghatározására vonatkozó módszerek?

160. A Kúria (Magyarország) által 2015. május 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-208/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a Tanács 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: HÉA irányelv) 1. cikkének (2) bekezdését, 2. cikk (1) bekezdésének a), c) pontját, 14. cikk (1) bekezdését, 24. cikk (1) bekezdését, 73. cikkét, 78. cikkének b) pontját és 135. cikk (1) bekezdésének b) pontját, hogy az integrátor és az integrált közötti szerződés alapján teljesített termékértékesítés és a kölcsönnyújtás a héa kötelezettség szempontjából

független (distinct and independent) ügyletnek minősül, vagy úgy, hogy egy olyan egységes (single) ügylet jön létre, amelynél az adó alapjába beletartozik az értékesített termék ellenértéke és a nyújtott kölcsön kamata is?

2) Ha utóbbi értelmezés áll összhangban a HÉA irányelvvel, akkor a héa köteles termékértékesítést és a héa mentes szolgáltatásnyújtást magába olvasztó egységes (single) ügylet kapcsán a HÉA irányelv értelmezhető-e úgy, hogy az ügylet kivételnek minősül a héa fizetés általános elve alól? Amennyiben igen, akkor milyen szempontok fennállása mellett?

3) Változtat-e, és ha igen, mennyiben, az előbbi kérdésekre adott válaszokon az, ha az integrátor a szerződés alapján az integrált számára, az integrált igénye szerint további szolgáltatásokat nyújthat, valamint felvásárolhatja az integrált által termelt terményeket?

161. A Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Olaszország) által 2015. május 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-217/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

[Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény hetedik kiegészítő jegyzőkönyvének] 4. cikke és az [Európai Unió Alapjogi Chartája] 50. cikke értelmében összeegyeztethető-e a közösségi joggal a 74/00. sz. decreto legislativo 10. cikke, amennyiben lehetővé teszi egy olyan személy büntetőjogi felelősségének vizsgálatát, akivel szemben ugyanezen tényállás (a héa megfizetésének elmulasztása) miatt az állami pénzügyi hatóságok végleges adómegállapításról szóló határozatot hoztak, és emellett a meg nem fizetett adó 30 %-át kitevő közigazgatási bírsággal sújtottak?

162. A Tribunale de Catania (Olaszország) által 2015. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-228/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e az [uniós] joggal a 2004/38/EK [...] irányelvet átültető, [többször módosított] [2007. február 6-i 30. sz. törvényerejű rendelet] 20. és 21. cikke?

163. Az Administratīvā apgabaltiesa (Lettország) által 2015. május 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-233/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Egyes termékeket – amelyekkel kapcsolatban az áruk különböző tételeiből vett minták vizsgálatának eredményei nem mutatják ki denaturálószerkeket vagy olyan más káros anyagok jelenlétét, amelyek az árukat emberi fogyasztásra alkalmatlanná teszik, azonban amelyeket a gyártó által szolgáltatott információk alapján nem lehet az élelmiszerláncban (élelmiszerlánc) felhasználni, mivel az áru előállítási folyamata jellemzőinek köszönhetően nem zárható ki káros anyagok jelenléte a termékben – általános jelleggel a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt, az étkezésre nem alkalmas termékekre előírt KN-kódok valamelyike alá kell-e besorolni, vagy ellenkezőleg, ezeket a termékeket általános jelleggel az étkezésre alkalmas termékekre előírt KN-kódok valamelyike alá kell-e besorolni?

2) Mely kritériumoknak kell nagyobb jelentőséget tulajdonítani az „étkezésre alkalmas termék” és a „étkezésre nem alkalmas termék” fogalmának értelmezése során a vám- és a statisztikai

nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt KN-kódok alkalmazása, valamint az áru besorolása tekintetében?

3) A termék rendeltetése lehet-e objektív besorolási kritérium a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt KN-kódok alkalmazása, valamint az áru besorolása tekintetében?

4) Felhasználható-e valamely európai uniós tagállam illetékes hatóságának azon állásfoglalása, amely szerint az európai uniós és a tagállami élelmiszerjogi szabályozásnak megfelelően a fellebbező fél által behozott áru nem használható fel az élelmiszerláncban, mivel az emberi fogyasztásra nem alkalmas, az „étkezésre nem alkalmas termék” fogalmának értelmezése során, a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt KN-kódok alkalmazása, valamint az áru besorolása tekintetében?

5) Felhasználható-e a gyártó által az áru előállítására vonatkozó műszaki folyamattal kapcsolatban szolgáltatott azon információ, amely szerint nem zárható ki káros anyagok jelenléte a termékben, az „étkezésre nem alkalmas termék” fogalmának értelmezése során, a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt KN-kódok alkalmazása, valamint az áru besorolása tekintetében?

6) A besorolandó áruk mely fizikai-kémiai tulajdonságai a legfontosabbak a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt 1518 00 31 és 1517 90 91 KN-kódok helyes értelmezése és alkalmazása tekintetében?

7) A jelen ügyben vizsgálthoz hasonló fizikai-kémiai tulajdonságokkal rendelkező áru tekintetében általánosan alkalmazandó-e a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében foglalt 1518 00 31 KN-kód?

164. Az Østre Landsret (Dánia) által 2015. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-249/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e az uniós joggal, azon belül az EUMSZ 56. cikkel az, hogy az egyik tagállamban székhellyel rendelkező lízingtársaság és egy másik tagállamban lakóhellyel vagy székhellyel rendelkező lízingbevevő közötti lízingszerződés tárgyát képező járművet (lásd az alábbi 2. kérdést) lényegében nem lehet használatba venni az utóbbi tagállam közútjain, amíg a hatóságok fel nem dolgozzák a jármű gépjármű-nyilvántartási adójának azon időszakkal arányos megfizetésének engedélyezése iránti kérelmet, amelyben a járművet az adott tagállamban használni kívánják?

2) Összeegyeztethető-e az uniós joggal, közte az EUMSZ 56. cikkel az, hogy egy ideiglenes, nem állandó használatra szánt jármű nyilvántartásba vételének/adója arányos megfizetésének előfeltételét képező nemzeti intézkedéshez előzetes jóváhagyásra van szükség, vagy azt jelenti, hogy:

i) a hatóságok az azonnali használat előfeltételekén előírják a teljes dán gépjármű-nyilvántartási adó megfizetését, és a teljes összeg valamint a kiszámított arányos adó összegét kamatokkal együtt visszafizetik, amennyiben az engedélyt utólag megadják; és/vagy

ii) a hatóságok az azonnali használat előfeltételekén előírják a teljes gépjármű-nyilvántartási adó megfizetését, és nem kerül sor az adó arányosítására, valamint a fennmaradó összeg visszafizetésére, amennyiben az engedélyt nem adják meg?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

Gazdasági ügyszak

26. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Landgericht Dortmund [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Cartel Damage Claims (CDC) Hydrogen Peroxide SA kontra Akzo Nobel NV, Solvay SA/NV, Kemira Oyj, FMC Foret SA (C-352/13. sz. ügy)²

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 6. cikkének 1. pontját akként kell értelmezni, hogy több alperes esetén a joghatóságok koncentrációjára vonatkozó, az e rendelkezésben megállapított szabály akkor is alkalmazható az uniós jogban előírt kartelltilalom bizottsági határozattal megállapított egységes és folyamatos megsértésében földrajzi és időbeli szempontból eltérő módon részt vevő vállalkozások kártérítés fizetésére való egyetemleges kötelezésére és ennek keretében tájékoztatás nyújtására irányuló keresetre, ha a felperes időközben elállt a keresettől az egyetlen olyan alperesi pertárssal szemben, aki az eljáró bíróság székhelye szerinti tagállamban rendelkezik székhellyel, kivéve, ha megállapítást nyer, hogy a felperes és az említett alperesi pertárs azzal a céllal játszottak össze, hogy az említett rendelkezés alkalmazási feltételeit a kereset benyújtásának időpontjára mesterségesen megteremtsék vagy addig fenntartsák.

2) A 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontját akként kell értelmezni, hogy amennyiben a különböző tagállamokban székhellyel rendelkező alperesekkel szemben az EUMSZ 101. cikknek és az EGT-megállapodás 53. cikkének az Európai Bizottság által megállapított egységes és folyamatos, általuk több tagállamban, különböző időpontokban és helyszíneken megvalósított megsértése miatt indítanak kártérítési keresetet, úgy a káresemény minden egyes állítólagos károsult tekintetében külön-külön valósult meg, és – az említett 5. cikk 3. pontja értelmében – közülük mindegyik dönthet úgy, hogy keresetét vagy a szóban forgó kartell végleges létrejöttének helye, illetve – adott esetben – az állítólagos kárt okozó, egyetlen eseményként meghatározható konkrét megállapodás megkötésének helye vagy a saját székhelye szerinti bíróság előtt indítja meg.

3) A 44/2001 rendelet 23. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az – az EUMSZ 101. cikknek és az EGT-megállapodás 53. cikkének a megsértése miatt előterjesztett kártérítés iránti kereset esetén – akkor is lehetővé teszi a szállítási szerződésekben szereplő joghatósági kikötések figyelembevételét, ha ez az említett rendelet 5. cikkének 3. pontjában és/vagy 6. cikkének 1. pontjában előírt joghatósági szabályoktól való eltéréshez vezet, feltéve hogy ezek a kikötések a versenyjog megsértése miatt fennálló felelősséggel kapcsolatos jogvitákra vonatkoznak.

27. A Bíróság (első tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Finanzamt Ulm kontra Ingeborg Wagner-Raith (C-560/13. sz. ügy)³

Az EUMSZ 64. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a külföldi befektetési alap befektetési jegyeivel rendelkező személyek jövedelmei tekintetében átalányadózást ír elő, ha ez az alap nem tett eleget bizonyos jogszabályi kötelezettségeknek, az említett cikk értelmében vett pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkmozgásokra vonatkozó intézkedést képez.

² A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam 11. szám, Gazdasági ügyszak 31. sz. alatt.

³ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 2. szám, Gazdasági ügyszak 4. sz. alatt.

40. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. május 13-i ítélete (az Industrial Tribunals (Northern Ireland) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Valerie Lyttle és társai kontra Bluebird UK Bidco 2 Limited (C-182/13. sz. ügy)⁴

A csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának ii. alpontjában szereplő „telephely” fogalmát ugyanúgy kell értelmezni, mint az ugyanezen albekezdés a) pontjának i. alpontjában szereplő fogalmat.

A 98/59 irányelv 1. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának ii. alpontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a munkavállalók tájékoztatására és konzultációjára vonatkozó kötelezettséget ír elő valamely vállalkozás meghatározott telephelye legalább 20 munkavállalójának 90 napos időszakon belüli elbocsátása esetén, de olyan esetben, amikor ugyanilyen időszak alatt a vállalkozás valamennyi telephelyén vagy bizonyos telephelyein végrehajtott elbocsátások összesített száma éri el vagy haladja meg a 20 munkavállalós küszöböt, nem ír elő ilyen kötelezettséget.

41. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. május 13-i ítélete (a Juzgado de lo Social no33 de Barcelona [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Andrés Rabal Cañas kontra Nexea Gestión Documental SA, Fondo de Garantía Salarial (C-392/13. sz. ügy)⁵

1) A csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólagos referenciaegységként a vállalkozást fogadja el, és nem a telephelyet, ha e feltétel alkalmazásának az a következménye, hogy akadályozza az ezen irányelv 2–4. cikkében előírt tájékoztatási és konzultációs eljárást, holott ha a telephelyet használnák kizárólagos referenciaegységként, akkor az érintett elbocsátásokat az említett irányelv 1. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjában szereplő meghatározás szerint „csoportos létszámcsökkentésnek” kellene minősíteni.

2) A 98/59 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak megállapítása érdekében, hogy e rendelkezés értelmében vett „csoportos létszámcsökkentést” hajtottak végre, nem kell figyelembe venni a határozott időtartamra vagy meghatározott feladatra nézve kötött munkaszerződések megszűnésének egyedi eseteit abban az esetben, ha ezekre a megszűnésekre a szerződés lejártának vagy e feladat elvégzésének időpontjában kerül sor.

3) A 98/59 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak megállapításához, hogy határozott időtartamra vagy meghatározott feladatra nézve kötött munkaszerződések keretein belül csoportos létszámcsökkentést hajtottak végre, nem szükséges, hogy az ilyen csoportos létszámcsökkentés oka az azonos időtartamra vagy az azonos feladatra csoportosan kötött szerződések keretében merüljön fel.

42. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Tribunal du travail de Nivelles [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Charlotte Rosselle kontra Institut national d’assurance maladie-invalidité (INAMI), Union nationale des mutualités libres (UNM) (C-65/14. sz. ügy)⁶

A várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1992. október 19-i

⁴ A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam 7. szám, Munkaügyi ügyszak 31. sz. alatt.

⁵ A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam 10. szám, Munkaügyi ügyszak 50. sz. alatt.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak 14. sz. alatt.

92/85/EGK tanácsi irányelv (tizedik egyedi irányelv a 89/391/EGK irányelv 16. cikke (1) bekezdésének értelmében) 11. cikke 4. pontjának második bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy valamely tagállam megtagadja egy munkavállalótól anyasági ellátás nyújtását azzal az indokkal, hogy olyan közszolgálati alkalmazotti minőségében, akit személyes okokból rendelkezési állományba helyeztek a célból, hogy munkaviszonyban álló munkavállalóként folytasson tevékenységet, ezen, munkaviszonyban álló munkavállalóként végzett tevékenység keretében nem teljesítette a nemzeti jog által az említett anyasági ellátáshoz való jogosultság megszerzéséhez előírt várományi időt, jöllehet a szülés várható időpontját közvetlenül megelőzően több mint tizenkét hónapot dolgozott.

43. A Bíróság (hatodik tanács) 2015. május 21-i ítélete (Tribunalul Neamț [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în rezervă și în retragere (SCMD) kontra Ministerul Finanțelor Publice (C-262/14. sz. ügy)⁷

A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (2) bekezdését, valamint 3. cikkének (1) bekezdését nem kell alkalmazni az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozásra, amely a közszektorban foglalkoztatott azon munkavállalók munka- vagy szolgálati viszonyának teljes jogú megszüntetését írja elő, akik egyébként a bruttó átlagjövedelemnél magasabb öregségi nyugellátásban részesülnek, és meghatározott határidőn belül nem döntöttek a munka- vagy szolgálati viszony folytatásáról.

44. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Centrale Raad van Beroep [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank kontra E. Fischer-Lintjens (C-543/13. sz. ügy)⁸

A 2006. december 18-i 1992/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, korábban az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet VI. melléklete, R. szakasza, 1. pontja a) és b) pontjával összefüggésben értelmezett 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között valamely jogosult nyugdíját azon időszak kezdetétől kell folyósítottként tekinteni, amelynek tekintetében ezt a nyugdíjat ezen érintettnek ténylegesen kifizették, függetlenül attól az időponttól, amikor az említett nyugdíjhoz való jogosultságot formálisan megállapították, beleértve adott esetben azt, amikor ez az időszak az ugyanezen nyugdíj folyósítására vonatkozó határozat időpontját megelőzően kezdődik.

Az 1992/2006 rendelettel módosított, korábban a 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett 1408/71 rendelet VI. melléklete, R. szakasza, 1. pontja a) és b) pontjával összefüggésben értelmezett 27. és 84a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között az olyan tagállami szabályozás, amely nem teszi lehetővé az e tagállam által egy évre visszamenőleges hatállyal folyósított nyugdíj jogosultjának a kötelező egészségbiztosítás visszamenőleges, azonos időszakra történő megkötését, ami azzal jár, hogy megfosztja e jogosultat a szociális biztonság terén minden védelemtől anélkül, hogy a különösen a személyes helyzetére vonatkozó valamennyi releváns körülményt figyelembe vették volna.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Munkaügyi ügyszak 35. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 2. szám, Munkaügyi ügyszak 6. sz. alatt.

34. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. május 13-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Dimensione Direct Sales srl, Michele Labianca kontra Knoll International SpA (C-516/13. sz. ügy)⁹

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak alapján a védelem alatt álló műre vonatkozó kizárólagos terjesztési jog jogosultja még akkor is megtilthatja, hogy e mű eredeti vagy többszörözött példányát vételre kínálják vagy azt célzottan reklámozzák, ha nem bizonyítják, hogy e vételre kínálás vagy reklámozás alapján az Unióban valamely vevő megvette a védelem alatt álló mű példányát, feltéve hogy az említett reklám azon tagállam fogyasztóit ösztönzi e példány megvételére, amelyben az említett mű szerzői jogi védelem alatt áll.

35. A Bíróság (nagytanács) 2015. május 13-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Gazprom” OAO (C-536/13. sz. ügy)¹⁰

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy valamely tagállami bíróság elismerje és végrehajtsa az olyan választottbírósági határozatot, de az sem, hogy megtagadja az olyan választottbírósági határozat elismerését és végrehajtását, amely megtiltja valamely félnek azt, hogy bizonyos kérelmeket e tagállam bírósága elé terjesszen, mivel e rendelet nem szabályozza az egyik tagállamban választottbíróság által hozott határozatnak valamely más tagállamban történő elismerését és végrehajtását.

36. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Landgericht Krefeld [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Jaouad El Majdoub kontra CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH (C-322/14. sz. ügy)¹¹

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 23. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan adásvételi szerződésre vonatkozó általános feltételek „klikkeléssel” történő elfogadásának a technikája, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amelyet elektronikus úton kötöttek, és amely joghatóságot kikötő megállapodást tartalmaz, e rendelkezés értelmében e megállapodás tartós rögzítését biztosító, elektronikus módon történő közlésnek minősül abban az esetben, ha e technika lehetővé teszi azok szövegének a szerződés megkötése előtt való kinyomtatását és elmentését.

37. A Bíróság (első tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – F. Faber kontra Autobedrijf Hazet Ochten BV (C-497/13. sz. ügy)¹²

1) A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az olyan szerződésre vonatkozó jogvitában eljáró nemzeti bíróság, amely ezen irányelv hatálya alá tartozhat, amint az erre vonatkozó jogi és ténybeli elemek a rendelkezésre állnak, vagy egyszerű

⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 1. szám, Polgári ügyszak 2. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 1. szám, Polgári ügyszak 5. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Polgári ügyszak 44. sz. alatt.

¹² A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 1. szám, Polgári ügyszak 1. sz. alatt.

felvilágosításkérésre a rendelkezésére bocsáthatók, még akkor is köteles megvizsgálni, hogy a vevőt az említett irányelv értelmében vett fogyasztónak lehet-e minősíteni, ha ez utóbbi erre a minőségre nem hivatkozott kifejezetten.

2) Az 1999/44 irányelv 5. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azt egyenértékűnek kell tekinteni azon nemzeti jogszabályokkal, amelyek a belső jogrendben a közrendi szabályok rangjával bírnak, és a nemzeti bíróság hivatalból köteles alkalmazni a belső jog valamennyi olyan rendelkezését, amely e szabály belső jogba történő átültetését biztosítja.

3) Az 1999/44 irányelv 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabály, amely szerint a fogyasztónak az ezen irányelv alapján őt megillető jogok érvényesíthetőségéhez az eladót a megfelelési hibáról kellő időben tájékoztatnia kell, feltéve hogy e tájékoztatás megadására e megfelelési hiba fogyasztó általi felismerésétől számítva legalább két hónap áll rendelkezésre, a megadandó tájékoztatás csak az említett hiba létezésére vonatkozik, és e tájékoztatásra nem vonatkoznak olyan bizonyítási szabályok, amelyek az említett fogyasztó számára lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tennék a jogai gyakorlását.

4) Az 1999/44 irányelv 5. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azon szabály, amely szerint vélelmezni kell, hogy a megfelelési hiba már a fogyasztási cikk átadásának időpontjában létezett,

— *alkalmazható, amennyiben a fogyasztó bizonyítja, hogy az eladott fogyasztási cikk nem szerződészerű, és hogy a szóban forgó megfelelési hiba a fogyasztási cikk átadásától számított hat hónapon belül megnyilvánult, azaz ténylegesen megmutatkozott. A fogyasztó nem köteles bizonyítani a megfelelési hiba okát, és azt sem, hogy a hiba oka az eladónak tudható be;*

— *e szabály alkalmazása csak abban az esetben tagadható meg, ha az eladónak nem sikerül a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy az említett hiba oka vagy forrása a fogyasztási cikk átadását követően bekövetkezett körülményben rejlik.*

Közigazgatási ügyszak

129. A Bíróság (hetedik tanács) 2015. február 5-i végzése (a Naczelný Sąd Administracyjny [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S.C. Pacuski Maciej i Puławski Ryszard kontra Minister Finansów (C-275/14. sz. ügy)¹³

1) Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 2. cikke (3) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti jogszabály, amely jövedéki adót vet ki a 2008. szeptember 19-i 1031/2008/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. melléklete szerinti Kombinált Nomenklatúra 3811 kódja alá tartozó adalékokra.

2) A 2003/96 irányelv 2. cikke (3) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy arra a magánszemélyek a nemzeti bíróságok előtti jogvita keretében a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatósággal szemben hivatkozhatnak abból a célból, hogy az e rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozást ne alkalmazzák.

130. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Verder LabTec GmbH & Co. KG kontra Finanzamt Hilden (C-657/13. sz. ügy)¹⁴

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes valamely tagállamnak az alapügyben szóban forgóhoz hasonló adójogi szabályozása, amely valamely társaság e tagállam

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 98. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 52. sz. alatt.

területén található eszközeinek e társaságnak egy másik tagállam területén található állandó telephelyére történő átruházása esetén előírja az ezen első tagállam területén keletkezett, ezen eszközökre vonatkozó rejtett tőkenyereség feltárását, adóztatását és az e tőkenyereségre vonatkozó adó tíz évre elosztott beszedését.

131. A Bíróság (hetedik tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A Kansaneläkelaitos által indított eljárás (C-269/14. sz. ügy)¹⁵

Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan szerződési rendszer, mint amely az alapügy tárgyát képezi, e rendelkezés értelmében „szolgáltatási koncesszióknak” minősülhet, amennyiben az odaítélő hatóság a gazdasági hasznosítással járó, őt terhelő kockázatot teljes egészében vagy jelentős részben átruházta, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell ellenőriznie az ezen szerződési rendszerben előírt műveletek valamennyi jellemzőjének a figyelembe vételével.

132. A Bíróság (tizedik tanács) 2015. május 21-i ítélete (az Oberlandesgericht Nürnberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Andreas Wittmann elleni büntetőeljárás (C-339/14. sz. ügy)¹⁶

A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan intézkedés, amellyel a gépjárművezető szokásos tartózkodási helye szerinti tagállam, amely azért nem vonhatja vissza a gépjárművezetőtől a vezetői engedélyt, mert azt korábban már határozattal visszavonták, elrendeli, hogy az említett személynek meghatározott időtartamon át nem állítható ki új vezetői engedély, e rendelkezés értelmében a vezetői engedély korlátozására, felfüggesztésére vagy visszavonására irányuló intézkedésnek minősül, és azt a következményt vonja maga után, hogy nem ismerhető el a más tagállam által ezen időtartam lejártá előtt kiállított vezetői engedély. Az a körülmény, hogy az ezen intézkedést megállapító ítélet csak azután emelkedett jogerőre, hogy a vezetői engedélyt a második tagállamban kiállították, nem releváns, amennyiben ezt az engedélyt az ítélet kihirdetése után állították ki, és az említett intézkedést alátámasztó indokok már a vezetői engedély kiállításakor is fennálltak.

133. A Bíróság (első tanács) 2015. május 21-i ítélete (a Conseil d’État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ministre délégué, chargé du budget kontra Marlène Pazdziej (C-349/14. sz. ügy)¹⁷

Az EU-, az EUM- és az ESZAK-Szerződéshez csatolt, az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 12. cikkének második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az Unió által tisztviselői és más alkalmazottai számára fizetett illetményeket, béreket és járandóságokat az esetleges adókedvezmény tekintetében figyelembe veszi a helyi közösségek javára beszédett, lakásadó jogcímén fizetendő hozzájárulás felső határa megállapításakor.

134. A Bíróság (második tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Centrale Raad van Beroep [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – P, S kontra Commissie Sociale

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 145. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 11. szám, Büntető ügyszak 10. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 189. sz. alatt.

Zekerheid Breda, College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amstelveen (C-579/13. sz. ügy)¹⁸

A harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelvvel és különösen annak 5. cikke (2) bekezdésével és 11. cikke (1) bekezdésével nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapeljárásban szerepel, amely a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással már rendelkező, harmadik országbeli állampolgárokat bírság terhe mellett állampolgári beilleszkedési vizsga letételére kötelezi, feltéve hogy az alkalmazására vonatkozó szabályok nem sodorhatják veszélybe az említett irányelv által követett célok megvalósítását, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia. Annak a körülménynek, hogy a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás megszerzésére az állampolgári beilleszkedési vizsga letételére vonatkozó kötelezettség előírása előtt vagy után került sor, e tekintetben nincsen jelentősége.

135. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH kontra Hauptzollamt Osnabrück (C-5/14. sz. ügy)

1) Az EUMSZ 267. cikket úgy kell értelmezni, hogy az a nemzeti bíróság, amelynek kétségei vannak valamely nemzeti jogszabálynak mind az uniós joggal, mind pedig az érintett tagállam alkotmányával való összeegyeztethetőségét illetően, nem veszíti el azon lehetőséget, vagy adott esetben nem mentesül azon kötelezettség alól, hogy az e jog értelmezésére vagy érvényességére vonatkozó kérdésekkel az Európai Unió Bíróságához forduljon, azon tény miatt, hogy e jogszabály alkotmányosságának vizsgálatára irányuló közbenső eljárás van folyamatban az e vizsgálat lefolytatására jogosult nemzeti bíróság előtt.

2) Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját, valamint a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. december 16-i 2008/118/EK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a hasadóanyag kereskedelmi célú villamosenergia-termeléshez való felhasználására adó beszedését írja elő.

3) Az EUMSZ 107. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a hasadóanyag kereskedelmi célú villamosenergia-termeléshez való felhasználására adó beszedését írja elő.

4) Az EAK 93. cikk első bekezdését, az EU-, az EUM- és az Euratom-Szerződéshez csatolt, az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7.) jegyzőkönyv 3. cikke első bekezdésének összefüggésében értelmezett EAK 191. cikket, valamint az EAK 1. cikk második bekezdésének és az EAK 2. cikk d) pontjának összefüggésében értelmezett EAK 192. cikk második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a hasadóanyag kereskedelmi célú villamosenergia-termeléshez való felhasználására adó beszedését írja elő.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 33. sz. alatt.

136. A Bíróság (kilencedik tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. kontra Teekanne GmbH & Co. KG (C-195/14. sz. ügy)¹⁹

A 2009. június 18-i 596/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az élelmiszerek címkézésére, kiszerezésére és reklámozására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2000. március 20-i 2000/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontját és 3. cikke (1) bekezdésének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az, ha valamely élelmiszer címkézése és az alkalmazott módszerek alkalmasak arra, hogy a termék megjelenése, a leírás vagy a képi ábrázolás útján egy bizonyos összetevő jelenlétének benyomását keltsék a fogyasztóban, noha valójában ezen összetevő nincs jelen ebben az élelmiszerben, és ez kizárólag az összetevőknek az említett élelmiszer csomagolásán feltüntetett listájából derül ki.

137. A Bíróság (tizedik tanács) 2015. június 4-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Directeur général des douanes et droits indirects, Directeur régional des douanes et droits indirects d’Auvergne kontra Brasserie Bouquet SA (C-285/14. sz. ügy)²⁰

A kedvezményes jövedékiadó-mérték sörre való alkalmazása tekintetében az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/83/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt, a sörfőzde nem licencia alapján való működésére vonatkozó feltétel nem teljesül akkor, ha az érintett sörfőzde a számára valamely harmadik fél védjegyeinek és gyártási eljárásának használatát engedélyező szerződésnek megfelelően állítja elő a sörét.

138. A Bíróság (első tanács) 2015. június 4-i végzése (a Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-578/14. sz. ügy)²¹

A Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgium) által a 2014. november 28-i határozattal előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XII. A Törvényszék 2015. május 21-i ítélete – Urb Rulmenti Suceava kontra OHIM – Adiguzel (URB) (T-635/14. sz. ügy)²²

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.
- 2) Az Urb Rulmenti Suceava SA-t kötelezi a költségek viselésére.
- 3) Harun Adiguzel viseli a saját költségeit.

XIII. A Bíróság (első tanács) 2015. június 4-i ítélete – Európai Bizottság kontra MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. (C-15/14 P. sz. ügy)²³

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 129. sz. alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 9. szám, Polgári ügyszak 87. sz. alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 72. sz. alatt.

²² A keresetet l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XXIX. sz. alatt.

²³ A fellebbezést l.: Hírlevél V. évfolyam 4. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XIV. sz. alatt.

2) A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.122/2015/16.

Az európai közösségi jogással együttműködő ügyvéd - eltérő megállapodás hiányában - nem minősül a fél meghatalmazottjának, így a bíróság iratok részére szabályszerűen nem kézbesíthető.

A Pp. felülvizsgálatra vonatkozó szabályai nem zárják ki, hogy a II. r. alperes a közvetlenül az I. r. alperest ért, de az egész másodfokú eljárásra és a vele szembeni kereset érdemi elbírálására kiható, kihatható eljárásjogi jogszabálysértést - mely a tisztességes eljáráshoz való jogot érintette - vizsgálja. E körben a II. r. alperesnek a keresetben állított kezesi felelősségéből kell kiindulni, a kezesség pedig járulékos jellegű kötelezettség. A II. r. alperes az eljárás során mindvégig, így felülvizsgálati kérelmében is egyrészt vitatta, hogy az I. r. alperest kötbérfizetési kötelezettség terhelné, másrészt, ha ezen álláspontja nem kerülne elfogadásra, vitatta kezesi minőségét, annak terjedelmét is. Mindezekre tekintettel a Kúria nem tudott olyan következtetésre jutni, hogy nem vizsgálhatja a II. r. alperesnek azon állítását, amely az I. r. alperessel szemben a másodfokú eljárásban elkövetett – alapjogot érintő - eljárásjogi jogszabálysértésre vonatkozott.

A II. r. felperes felülvizsgálati kérelmében e körben részletesen kifejtett indokok alapján a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a meghatalmazott európai közösségi jogással együttműködési megállapodást kötő ügyvédi iroda az I. r. alperes meghatalmazottjának tekinthető-e, vagyis szabályszerű-e a peres iratok kézbesítése, ha az az együttműködő ügyvédi irodának történt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 2.§-a és 8. §-a, illetve az 1998. évi XI. törvény (Ütv.) vonatkozó rendelkezéseinek vizsgálata alapján az ilyen kézbesítés szabályszerűnek tekinthető. A Kúria ezen álláspontjával az alábbi indokokra tekintettel nem értett egyet.

Az Ütv. 89/I. § (1) bekezdése értelmében európai közösségi jogász az Ütv. 5. §-ában meghatározott bármelyik ügyvédi tevékenységet végezheti, ideértve az ügyfél képviseletét is. Eseti jellegű tevékenység névjegyzékbe vétel nélkül, a Magyar Ügyvédi Kamarához történő bejelentés alapján végezhető (Ütv. 89/J. §). Azokban az ügyekben, ahol jogszabály kötelező jogi képviseletet ír elő, az európai közösségi jogász csak akkor láthatja el a képviseletet, ha e célból ügyvéddel vagy ügyvédi irodával együttműködési megállapodást kötött (Ütv. 89/K. §). Ennek főbb tartalmi elemeit az Ütv. felhatalmazása alapján a Magyar Ügyvédi Kamara Igazsági Közlönyben közzétett 1/2005. (I.10.) MÜK szabályzata tartalmazza. A szabályzat 30. pontja értelmében az együttműködő ügyvédnek ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre kell kötelezettséget vállalnia, ami polgári peres eljárásban az együttes eljárás kötelezettségét foglalja magában. Az együttes eljárás kikötése mellőzhető, ha a szakmai szabályok érvényesülése így is biztosított.

Az iratok alapján rögzíthető, hogy az I. r. alperes és az együttműködő ügyvédi iroda között nem áll fenn megbízási jogviszony, az együttműködő ügyvédi irodának az I. r. alperes képviseleti meghatalmazást nem adott. Az együttműködési megállapodásból sem lehet arra a következtetésre jutni, hogy peres iratok átvételére az együttműködő ügyvédi iroda jogosult vagy köteles lenne: ilyen rendelkezést a megállapodás nem tartalmaz. A megállapodás konkrét ügy vagy ügyfél nevesítése nélküli eseti, nem kizárólagos együttműködést irányoz elő az együttes eljárás kötelezettségének kifejezett mellőzésével.

A Kúria a vonatkozó uniós jog, illetve az EU Bíróság joggyakorlatát vizsgálva az alábbiakra mutat rá. Az Ütv. vonatkozó rendelkezései a 77/249/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) átültetését hajtják végre. Az EU Bíróság a 427/85. számú Bizottság kontra NSZK ügyben úgy foglalt állást, hogy az

irányelvvel ellentétes az a német törvényi előírás, aminek értelmében az együttműködő ügyvéd maga is kötelezően a fél meghatalmazottja (46. pont). Az EU Bíróság elutasította az NSZK érvelését, miszerint csak ez a megoldás teszi lehetővé az ügyfél, a jogi képviselő, illetve az igazságszolgáltatási szervek közötti megfelelő kapcsolattartást (28. pont). Az EU Bíróság már korábbi ítéletében is kifejtette, hogy a jelenlegi kommunikációs és közlekedési eszközökre tekintettel az ügyfél, a jogi képviselő és az igazságügyi szervek kapcsolattartása a földrajzi távolság ellenére sem jelenthet problémát (107/83. sz. Klopp-ügy, 21. pont). Ennek megfelelően a kérdésről kifejezetten nem rendelkező magyar törvényi szabályozásnak sem adható olyan értelmezés, hogy az együttműködő ügyvéd (ügyvédi iroda) ilyen irányú megállapodás hiányában is a fél meghatalmazottjának minősül.

Mindezek alapján a konkrét ügyben az I. r. alperes kizárólagos meghatalmazottjának az A. LLC és A. N. eljáró ügyvéd (dikigorosz) tekinthető. A Pp. 97. §-a értelmében a bírósági iratokat a fél helyett neki mint meghatalmazottnak kellett volna kézbesíteni, amely a másodfokú eljárásban nem történt meg.

Az I. r. alperes alapjoga sérült azzal, hogy a másodfokú eljárásban való részvételét nem biztosították. A Kúria a tisztességes eljáráshoz való jog mint alapjog sérelmének vizsgálata körében abból indult ki, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata értelmében az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott követelmény magában foglalja a fél megfelelő részvételének biztosítását az eljárásban. A megfelelő részvételhez fűződő jog kiterjed egyrészt a tárgyaláson való személyes jelenlétre (Feldbrugge v. Hollandia, 1986. május 29-én kelt ítélet, no. 8562/79, 44. pont), másrészt pedig a megfelelő részvételhez szükséges dokumentumokhoz való hozzáférésre (McMichael v. Egyesült Királyság, 1995. február 24-én kelt ítélet, no. 16424/90, 82. pont). A tisztességes eljárás sérelmét mondta ki az Emberi Jogok Európai Bírósága abban az esetben, amikor a nemzeti bíróság a felet nem értesítette szabályszerűen a tárgyalás időpontjáról, aki így nem tudott sem megjelenni, sem helyette írásbeli beadványt benyújtani, és a bíróság ekként hozott ítéletet (Fretté v. Franciaország, 2002. február 26-án kelt ítélet, no. 36515/97).

A Kúria nem osztotta a felperes álláspontját a tekintetben, hogy a fenti kérdés eldöntése során bármiféle jelentősége lenne a helyettesítési ügyvédi meghatalmazással kapcsolatos Pp. 70. § (3) bekezdésére vonatkozó hivatkozott joggyakorlatnak, de ha lenne, az is inkább a fenti álláspont helytállóságát támasztaná alá.

A Kúria ugyancsak nem tudta elfogadni a felperes felülvizsgálati ellenkérelmében állított, az I. r. alperes visszaélészerű joggyakorlására vonatkozó érvelését. Az I. r. alperes ugyan Magyarországon bejegyzett gazdasági társaság, de tulajdonosai külföldiek, többségi tulajdonosa ciprusi illetőségű. Az 1393/2007/EK rendelet a bírósági iratoknak az Európai Unió belüli kézbesítését egyszerű szabályokhoz köti, azok betartása jelentős késedelmet nem okoz. A jog által szabályozott joggyakorlás biztosításának kötelezettségét pedig nem írhatja felül a Pp. 2. §-nak az eljárás ésszerű időn belüli befejezésének követelménye. Nem értékelhető a jóhiszemű pervitel követelményével ellentétes magatartásnak, ha a fél az együttműködő ügyvédi irodának nem biztosítja, hogy az iratokat a bíróság neki kézbesítse.

A Kúria mindezekre figyelemmel egyetértett a II. r. alperes felülvizsgálati kérelmével a kézbesítés szabályainak a másodfokú eljárásban való megsértésével kapcsolatban. Ez olyan eljárásjogi szabálysértésnek minősül, ami a felülvizsgálati eljárás keretei között nem orvosolható. A Kúria ezért a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott további jogszabálysértéseket nem vizsgálhatta, hanem a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős részítéletet hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította.

A megismételt másodfokú eljárásban a bíróságnak minden iratot, határozatot az I. r. alperes által meghatalmazott európai közösségi jogásznak kell kézbesítenie. Ezen szabályszerű kézbesítést követően lesz abban a helyzetben, hogy érdemi döntését a fellebbezések, a csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között meghozza.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Pkk.V.24.739/2015/2.

Illetékességi összeütközés megszüntetése eljáró bíróság kijelölésével.

A felperes a X.-i Járásbírósághoz benyújtott keresetében kérte az alperes kötelezését az ... forgalmi rendszámú Fiat Punto gépkocsi törzskönyvének a kiadására. A keresetlevélhez csatolt általános szerződési feltételek 25. pontja szerint a felek a szerződésből eredő jogvitájuk rendezésére értékhatártól függően kikötötték a Q.-i Járásbíróság, illetve a Y.-i Törvényszék kizárólagos illetékességét. A felek megállapodtak abban is, hogy a jelen szerződés megkötése helyének az alperes Q., J. u. 8. szám alatti székhelyét tekintik. A felperes előadta, hogy a szerződéskötésre a V. Kft. X.-i üzlethelyiségében került sor. Az illetékességet illetően a felperes az ÁSZF 25. pontjában írt illetékességi kikötés tisztességtelenségére hivatkozott, és az ügyletkötés helyére tekintettel a Pp. 30. § (1) bekezdése alapján kérte, hogy az eljárást a X.-i Járásbíróság folytassa le.

A X.-i Járásbíróság I.P.20.709/2014/2. számú végzésével megállapította hatásköre és illetékessége hiányát, és a keresetlevelet a Y.-i Törvényszékhez tette át. A felperes által előterjesztett fellebbezés folytán az W.-i Törvényszék 2.Pkf.50.543/2014/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróság végzése indokolásában megállapította, hogy a per alapjául szolgáló szerződés megkötésére a V. Kft. X.-i üzlethelyiségében került sor, mely okból a X.-i Járásbíróság illetékessége megállapítható.

A X.-i Járásbíróság I.P.20.138/2015/2. számú végzésével az illetékessége hiányát állapította meg, és a keresetlevelet áttette a Q.-i Járásbírósághoz. A Járásbíróság megállapította ugyan, hogy a Q.-i Járásbíróság kizárólagos illetékességére vonatkozó alávetés a 2/2011. (XII.12.) PK vélemény alapján semmis, ugyanakkor a felek a szerződéskötés helyeként az alperes budapesti székhelyét határozták meg. Ez a Q.-i Járásbíróság illetékességét alapozza meg. A Járásbíróság kifejtette azt is, hogy a V. Kft. nem tekinthető az alperes képviselőjére hivatott szervnek, és a nevezett Kft. székhelye Q, B. u. 131/B.

A Q.-i Járásbíróság 8.P.88.008/2015/2. számú végzésével szintén megállapította illetékessége hiányát, és az iratokat a Kúriához terjesztette fel az eljáró bíróság kijelölése végett. Megállapította, hogy a felperes a bíróság illetékességét a Pp. 36. § (2) bekezdésére alapította, mely – az alávetési kikötés semmissége okán – a perben alkalmazható. Tényként állapította meg – a W.-i Törvényszék hatályon kívül helyező végzésével összhangban –, hogy a szerződés megkötésére X.-n került sor. Ezzel szemben az általános szerződési feltételeknek az ügyletkötés helyére vonatkozó kikötése (ami mindenkor az alperes székhelyének felel meg) az alávetés intézményének a megkerülését célozza, és mint ilyen a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. A tárgyalt szerződési feltétel a 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4/A. pontja és a 93/13/EGK irányelv rendelkezései alapján tisztességtelen is, mivel azt célozza, hogy a fogyasztó e vagylagos illetékességi okkal ne élhessen, hanem az az alperesi szolgáltató egyoldalú érdekével egybevágóan az alperes székhelye szerinti bíróság előtti eljárást eredményezzen. A vagylagos illetékességi ok gyakorlásában a fogyasztót korlátozó kikötés tisztességtelenségének, így semmisségének a megállapítása a fogyasztó érdekében történt.

A felmerült illetékességi összeütközés kérdésében a Kúria a Q.-i Járásbíróság álláspontjával értett egyet. A rendelkezésre álló iratok alapján tényként kezelendő, hogy a perbeli szerződés X.-n jött létre. A felperes keresetlevelében e ténynek megfelelően a Pp. 31. §-ában írott választási jogát gyakorolva a Pp. 36. § (2) bekezdése alapján jelölte meg a X.-i Járásbíróságot mint illetékes bíróságot. A Kúria egyetértett a Q.-i Járásbíróság álláspontjával, amely szerint az ügyletkötés helyére vonatkozó kikötés – ugyanúgy, mint a Y.-i bíróságok illetékességére vonatkozó alávetési kikötés – tisztességtelen. A Dzs.-i illetőségű, a perbeli szerződést X.-n kötő felperesre mint fogyasztóra olyan kötelezettséget hárít, mely kizárólagos illetékesség hiányában is a vagylagos illetékességi jog választásában a fogyasztót korlátozza, a fogyasztó bíróság előtti megjelenését megnehezíti.

Ezért a Kúria az illetékességi összeütközést a Pp. 45. § (2) bekezdés c) pontja alapján a X.-i Járásbíróság kijelölésével szüntette meg, és erről a felterjesztő Q.-i Járásbíróságot értesítette.

Kfv.I.35.872/2014/5.

A számlabefogadó teljesen negligáló magatartásának következményei.

Az adóhatóság teljes körűen vizsgálta az adózó gazdasági eseményben betöltött szerepét, logikailag egységet alkotó, egymásra épülő bizonyítékokat megfelelően értékelt és helyezkedett arra a helytálló álláspontra, hogy a feltárt bizonyítékok a számlák tartalmi hiteltelenségét igazolják. Nem vitásan a számlakibocsátó elismerte a számlákban foglalt gazdasági esemény megtörténtét, azonban annak tényleges teljesítésére vonatkozóan pontos információkkal nem tudott szolgálni. Az alvállalkozóként bevont gazdasági társaságot megnevezni nem tudta, illetőleg a fém megmunkálás helyét, az anyagok odajuttatásának eszközét sem jelölte meg. Adóbevallásának, adófizetési kötelezettségének nem tett eleget, iratok hiányában a gazdasági esemény dokumentálása, annak könyveiben történő szerepeltetése nem volt ellenőrizhető. Az adózó sem tudott érdemi nyilatkozatot tenni a fém megmunkálás helyszínére, a szállításra vonatkozóan, annak ellenére, hogy állítása szerint ellenőrizte a munkavégzést. Nem vitatható, hogy a Mahagében-Dávid ügy alapján az adózótól a számlakibocsátó társaság személyi, tárgyi feltételeinek ismerete nem követelhető meg, ugyanakkor az Európai Unió Bíróságának ítéletei alapján a számlabefogadót is terheli egyfajta gondos magatartás, minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést meg kell tennie annak érdekében, hogy az ügyletei ne valósítsanak meg adókijátszásban való részvételt. A perbeli esetben tehát a elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelt. Olyan körülményeknek nem tulajdonított jelentőséget, amely éppen azt támasztotta alá, hogy az adózó adókijátszásban vett részt. Az adóhatóság határozatában és felülvizsgálati kérelmében is helytállóan mutatott rá mindazokra a hiányosságokra, amiből arra lehetett következtetni, hogy a gazdasági események nem történtek meg. Az adózó által tanúsított magatartás még az Európai Unió Bírósága ítéleteiben kifejtett jogszerűen elvárható intézkedések mércéjét sem érte el, így jogszerűen jutott az adóhatóság arra a következtetésre, hogy adólevonási joga korlátozható.

Az adózónak a tárgyaláson az európai uniós bírósági ítéletekben kifejtett azon elvére történő hivatkozása, hogy adólevonási jog fő szabály szerint nem korlátozható és az adóhatóságnak tényszerűen vizsgálnia kell az adózó adókijátszásban való részvételét azért nem fogadható el, mert a perbeli esetben az adóhatóság az adólevonási jog korlátozását arra alapította, hogy a számlában feltüntetett felek között a gazdasági esemény nem történt meg. Márpedig ilyen esemény hiányában az adózói tudattartalom nem vizsgálható. Mindegyik hivatkozott esetben az Európai Unió Bíróságának kiindulási pontja az volt, hogy a felek között a gazdasági esemény végbement, azonban a számlakibocsátó által az adózással összefüggésben elkövetett szabálytalanságok miatt korlátozzák az adólevonási jogot. A perbeli esetben nem ez a tényállás áll fenn, hanem az, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése, mérlegelése alapján a tényleges gazdasági események megtörténte nem igazolható.

A C-18/13. számú (Maks Pen-)ügyben az Európai Unió Bírósága megerősítette, hogy a hatóságoknak és a nemzeti bíróságoknak meg kell tagadniuk a hozzáadott-értékadó levonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon vagy visszaélésszerűen hivatkoznak. Azt is kifejtette, hogy „e bíróságok feladata az e levonási jogra történő hivatkozás csalárd vagy visszaélésszerű módjának értékelése során, hogy a lehető legteljesebb mértékig a 2006/112 irányelv szövegét és célját figyelembe véve értelmezzék a nemzeti jogot ezen irányelv eredményének elérése érdekében, ami megköveteli, hogy hatáskörük keretei között tegyenek meg mindent a belső jog egészére tekintettel és az általuk elfogadott értelmezési módszerek alkalmazásával.”

Éppen emiatt a Kúria nem tartotta szükségesnek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, hiszen a nemzeti bíróság feladata minden, az ügyben felmerült körülmény és bizonyíték mérlegelése, értékelése az irányelv céljának megfelelően. Így annak a körülménynek az értékelése is a nemzeti bíróság feladatát képezi, hogy az adólevonási jogot mennyiben korlátozza a számlakibocsátó személyi és tárgyi feltételeinek hiánya. Az Európai Unió Bírósága már több ügyben rámutatott arra is, hogy ha a kérdésre adandó válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból, akkor előzetes

döntéshozatali eljárás lefolytatását nem kell kérni. Erre figyelemmel az újabb előzetes döntéshozatali eljárás előterjesztése szükségtelen.

A fentiek alapján a Kúria összegző értékelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az adóhatóságnak bármilyen további bizonyítási kötelezettsége állna fenn a perbeli tényállás kapcsán. Az adóhatóság az Európai Unió Bírósága határozataiban az adóhatóságot terhelő világosan rögzített feladatainak eleget téve helytálló jogszabályi hivatkozással jogszerűen állapította meg, hogy az adózó áfa-levonási jogával jogszerűen nem élhetett.

Kfv.III.35.095/2015/3.

A Közösségen belül termékértékesítés körében az irányadó közösségi és magyar jogszabályok értelmezésének figyelembe kell venni az Európai Unió Bíróságának a Teleos-ügyben és Mecsek-Gabona-ügyben hozott ítéletét.

A Közösségen belüli értékesítéshez kapcsolódó adómentesség szabályait a vizsgált időszakban a 2006/112/EK. tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 138. cikke és a 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 89.§-a szabályozták.

Az Irányelv 138. cikk első bekezdése szerint a tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel, vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelője a termék feladásának vagy elfogadásának indulása helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy, vagy nem adóalany jogi személy.

Az Áfa tv. 89.§ (1) bekezdése értelmében mentes az adó alól a belföldön küldeményként feladott vagy belföldről fuvarozott termék értékesítése igazoltan belföldön kívülre, de a Közösség területére, függetlenül attól, hogy a küldeménykénti feladást, vagy a fuvarozást akár az értékesítő, akár a beszerző, vagy – bármelyikük javára – más végzi, egy olyan másik adóalanynak, aki (amely) ilyen minőségében nem belföldön, hanem a Közösség más tagállamában jár el, vagy szintén a Közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adófizetésre kötelezett, nem adóalany jogi személynek.

Az Art. 99.§ (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy amennyiben az adózót adómentesség, adókedvezmény illeti meg, azt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani.

A Kúria álláspontja szerint a közigazgatási per alapjául szolgáló adóügyi jogviszonyokat az Európai Unió Bírósága C-409/04. számú ügyben (a továbbiakban: Teleos-ügy) és C-273/11. számú ügyben (a továbbiakban: Mecsek-Gabona-ügy) hozott ítéletei figyelembevételével kell megítélni.

Eszerint kizárólag akkor vonatkozik adómentesség a Közösségen belüli termékértékesítésre, ha a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e termékeket eladták, vagy elszállították egy másik tagállamba és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét (Teleos-ügy ítéletének 42. pontja, Mecsek-Gabona ügy ítéletének 31. pontja).

Ugyanakkor az ítélezési gyakorlatból egyértelműen kitűnik, miszerint az uniós jogszabályok csak úgy, mint a magyar jogszabályok nem írják konkrétan elő, hogy az adóalanyoknak milyen bizonyítékokat kell benyújtaniuk az adómentességben való részesüléshez. A tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk a jogbiztonság és arányosság elvét. (Mecsek-Gabona ügy ítéletének 36. pontja) Amennyiben az eladó teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítés igazolására vonatkozó kötelezettségét, a vevő azonban nem tett eleget a termékeknek a termékértékesítés helye szerinti tagállamon kívülre történő feladására, vagy szállítására vonatkozó kötelezettségének, ez utóbbi tartozik adófizetési kötelezettséggel a tagállamban. Azonban nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy jóhiszeműen járjon el és hozzon meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az ügylet ne vezessen adókijátszáshoz. (Mecsek-Gabona-ügy ítéletének 43. és 48. pontjai)

Ellentétes az uniós joggal, ha a termékértékesítés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előírják a jóhiszeműen eljáró, és a Közösségen belüli termékértékesítést illetően az adómentességhez való jogát

valószínűsítő bizonylatokat benyújtó értékesítő részére, hogy utólag héa-t fizessen e termék után, amennyiben e bizonylatok hamisnak bizonyulnak, de az értékesítő adókijátszásban való részvételét nem állapították meg, és amennyiben ez utóbbi minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott annak érdekében, hogy az általa lebonyolított Közösségen belüli termékértékesítés ne vezessen adókijátszáshoz. (Teleos-ügy ítélete 68. pont)

A C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben (a továbbiakban: Mahagében-Dávid ügy) és C-324/11. számú ügyben (a továbbiakban: Tóth-ügy) hozott európai bírósági ítélet nem releváns, miután jelen per tárgya nem belföldi értékesítés, hanem Közösségen belüli termékértékesítés. Az alperes határozatában hivatkozott az Teleos- és Mecsek-Gabona-ügyben meghozott ítéletekre, a felperes keresetében az Áfa tv. 89.§ (1) bekezdése mellett megjelölte a Teleos- és Mecsek-Gabona-ügy ítéleteinek adóhatóság általi megsértését. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében az egységesen követett bírói gyakorlat ellenére nem tett vizsgálat tárgyává a fenti két EUB ítélet által megjelölt szempontokat, ezzel nem tette eleget a kereset teljes körű elbírálására vonatkozó eljárásjogi szabálynak, a Pp. 213.§ (1) bekezdésének.

A Teleos-ügy és a Mecsek-Gabona-ügyben hozott ítéletek jelen végzésben hivatkozott pontjai egyértelműen meghatározzák a közösségen belüli termékértékesítés körében alkalmazandó Közösségi és magyar jogszabályok megfelelő értelmezésének módját, és annak menetét. Elsődlegesen az Irányelv 138. cikk (1) bekezdésében és az Áfa tv. 89.§ (1) bekezdésében írt feltételek megvalósulását kell vizsgálni, vagyis azt, hogy a terméket feladták, vagy elszállították-e egy másik tagállamba, és ennek eredményeként az áru ténylegesen elhagyta-e a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét, valamint megérkezett-e a vevőhöz. Amennyiben ez a feltétel nem áll fenn, úgy figyelemmel a Teleos-ügyben hozott ítélet 68. pontjára vizsgálni kell az eladó – itt a felperes – tudattartalmát és magatartását az adókijátszás körében, vagyis meghozott-e minden lehetséges ésszerű intézkedést az adókijátszás elkerülése érdekében.

Az alperes mindkét kérdésre nemleges választ adott, ezért jutott arra a következtetésre, miszerint a román és szlovák céggel kapcsolatos jogügyletek belföldi termékértékesítésnek minősülnek. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a felperes tudattartalmát és magatartását nem vizsgálta a hivatkozott két EUB ítéletben írtak mentén, ezzel is sérült a kereset teljes körű elbírálásának elve.

A Kúria a fentiekre tekintettel a Pp. 275.§ (4) bekezdését alkalmazva a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az új eljárás során az elsőfokú bíróság a Közösségen belüli termékértékesítés vonatkozásában köteles a felülvizsgálati ítéletben foglaltaknak megfelelően eljárni, így döntése során figyelembe kell vennie a Teleos és Mecsek-Gabona-ügyben kifejtetteket. Emellett érdemben állást kell foglalnia abban, hogy a felperes jóhiszeműen járt-e el, és megtett-e minden lehetséges ésszerű intézkedést annak érdekében, miszerint az általa lebonyolított ilyen jogügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

A Kúria emberi jogi vonatkozású iránymutatásai

Büntető ügyszak

3/2015. BJE határozat

1. Az életfogytig tartó szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátás kizárásának lehetősége az alkotmányos jogrend része, amelynek – törvényi előfeltételek megvalósulása esetén történő – bírósági alkalmazását nemzetközi szerződés nem tiltja.

A tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés (TÉSZ) kiszabásának kialakult ítélkezési gyakorlatától eltérésre a hatályos jogszabályok, az EJEB esetjoga, alkotmánybírósági döntés és a Kúria Bfv.II.1812/2014/7. számú, 2015. június 11-én kihirdetett felülvizsgálati határozata nem adnak okot.

2. Nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv döntése folytán, törvényben kihirdetett nemzetközi szerződésnek megfelelő határozat meghozatala nem közvetlenül, az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Egyezmény), mint ítélkezésre szolgáló anyagi vagy eljárási jogszabály alapján, hanem az emberi jogi szerv döntésének alapulvételével annak magyar jogrendszerbe beillesztésével, a büntetőeljárásról szóló törvény szerinti felülvizsgálati eljárás lefolytatásával, az egyezményesértéssel nem érintett hatályos jogszabályok alkalmazásával történik.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.III.1.046/2015/2.

Helytállóan jutott az Ítéletábrára arra a következtetésre, hogy a vádlottak esetében az előzetes letartóztatás további fenntartása feltétlenül indokolt és szükséges, ugyanis a kényszerintézkedés elrendelése, többszöri felülvizsgálata és a szabadlábra helyezési kérelmek elbírálása során egyetlen olyan új körülmény nem merült fel, amely a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményekkel megvádolt vádlottak esetében a kényszerintézkedés megszüntetését, vagy enyhébb személyi szabadságot korlátozó intézkedés alkalmazását eredményezhette volna.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága eseti döntésében kifejtettek értelmében az előzetes letartóztatásról szóló döntés során a bíróságnak az olyan tény is meg kell vizsgálni, amely a közérdek fennállta mellett vagy ellen szól, illetőleg az ártatlanság vélelméhez való jogot erősíti, vagy azzal szemben áll. Amennyiben a közérdek valódi követelményének speciális jelei fennállnak – mint jelen esetben az elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, a vádlottak társadalomra való veszélyességének magas foka – ez nagyobb súllyal esik latba, mint az egyezmény 5. cikkében lefektetett, az egyéni szabadság tiszteletben tartását előíró szabály. [Labita v. Italy (G.C.) no26772/1995.]

A vádlottak esetében az vizsgálendő, hogy az előzetes letartóztatás indokoltsága tényszerű alapon áll-e, amely ésszerűen alátámasztott-e, az abból vont következtetés okszerű-e, s ekként a kényszerintézkedés alkalmazása célszerű-e (EBH 2009.2025.).

Jelen esetben az ítélőtábla helyesen utalt arra, hogy a vád tárgyává tett cselekmény tárgyi súlya és – mindkét vádlott esetében – a tíz évtől húsz évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztés büntetéssel való fenyegetettség okán a szökés, elrejtőzés veszélye is olyan közeli, amely a kényszerintézkedés jelen, legsúlyosabb formájának további fenntartását indokolja [Be. 129. § (2) bekezdés b) pont]; ezzel ellentétes okot, körülményt a Kúria a felterjesztett iratokban nem észlelt.

Mindkét vádlott esetében a bírósági eljárás során tanúsított magatartásukat szem előtt tartva – ugyan a nyomozási eljárás már lezárult – alappal lehet tartani attól, hogy szabadlábra kerülésük esetén megpróbálnák megnehezíteni a bizonyítási eljárást akár a tanúk, akár más résztvevő befolyásolásával, megfélemlítésével, ezért a Be. 129. § (2) bekezdés c) pontjában írt ok fennállása is megállapítható.

Továbbá mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlott büntetett előéletére, a vádbéli cselekmény - feltételezett - elkövetésének módjára és motivációjára, valamint a II. rendű vádlott tekintetében – bűnösségének megállapítása esetén - az erőszakos többszörös visszaesői minőségre tekintettel minden kétséget kizáróan megállapítható a Be. 129. § (2) bekezdés d) pontja szerinti bűnismétlés veszélye.

Az I. rendű vádlott fellebbezésének indoklásában a bizonyítékok hitelességével és felhasználhatóságával kapcsolatban leírtak nem foghatnak helyt. Az előzetes letartóztatás intézménye az ártatlanság vélelmének alapelveivel nem ellenkezik, és előrehozott büntetésnek sem tekinthető. Emiatt az előzetes letartóztatással kapcsolatos döntésekre az addig feltárt bizonyítékok bizonyító erejének mérlegelése nem tartozhat [Be. 132. §, 129. § (2) bek. b) pont](BH 2004.227.).

Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította – a szükségesség és arányosság elvét is szem előtt tartva -, hogy – mindkét vádlott tekintetében - az előzetes letartóztatás alapjául szolgáló okok továbbra is fennállnak, és úgy találta, hogy egy esetleges enyhébb kényszerintézkedés elrendelésével nem érhetőek el az előzetes letartóztatás elrendelésével elérni kívánt célok, így a Be. 384. §-a szerint tanácsulésen eljárva, a Be. 383. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében, a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján az ítélőtábla végzését - annak helyes indokaira tekintettel – mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyta.

Bpkf.II.1.159/2015/2.

Helytállóan jutott az Ítélőtábla arra a következtetésre, hogy a Be. 327. § (2) bekezdés alapján a nem jogerős ítéletben kiszabott szabadságvesztés megalapozza a legszigorúbb kényszerintézkedés további fenntartását, amely az eljárási érdekeken túl a végrehajthatóságot is biztosító rendeltetéssel bír [Be. 596. § (1) bek. 1. mondat és (3) bek.].

Az Emberi Jogok Európai Bírósága eseti döntésében kifejtettek értelmében az előzetes letartóztatásról szóló döntés során a bíróságnak az olyan tény is meg kell vizsgálnia, amely a közérdek fennállta mellett vagy ellen szól, illetőleg az ártatlanság vélelméhez való jogot erősíti, vagy azzal szemben áll. Amennyiben a közérdek valódi követelményének speciális jelei fennállnak – mint jelen esetben a nem jogerősen kiszabott kiemelkedő tartamú szabadságvesztés esetleges végrehajthatóságának biztosítása, valamint a vádlott társadalomra veszélyességének magas foka – ez nagyobb súllyal esik latba, mint az egyezmény 5. cikkében lefektetett, az egyéni szabadság tiszteletben tartását előíró szabály [Labita v. Italy (G.C.) no26772/1995.].

A vádlottak esetében az vizsgálendő, hogy az előzetes letartóztatás indokoltsága tényszerű alapon áll-e, amely ésszerűen alátámasztott-e, az abból vont következtetés okszerű-e, s ekként a kényszerintézkedés alkalmazása célszerű-e (EBH 2009.2025.).

A nem jogerős ítéletben kiszabott életfogytig tartó fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés olyan tartamú büntetés, amely önmagában - az ügyben fellelhető más erre utaló körülmény hiányában is - megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét, és a terhelt előzetes letartóztatásának fenntartását (BH 2004.403.).

A vádlottnak a cselekményt megelőző életvezetése, az hogy munkahellyel és rendszeres jövedelemmel nem rendelkezett, illetőleg a terhére rótt cselekmény elkövetésének módja és motivációja kétséget kizáróan megalapozza a Be. 129. § (2) bekezdés d) pontja szerinti bűnismétlés veszélyét is.

Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította – a szükségesség és arányosság elvét is szem előtt tartva –, hogy az előzetes letartóztatás alapjául szolgáló okok továbbra is fennállnak és úgy találta, hogy azok olyan súlyúak, hogy enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére sem ok, sem törvényes lehetőség nincs. Ezért Be. 384. §-a szerint tanácsulésen eljárva, a Be. 383. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében, a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján, az Ítéltábla végzését - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.122/2015/16.

Az európai közösségi jogással együttműködő ügyvéd - eltérő megállapodás hiányában - nem minősül a fél meghatalmazottjának, így a bírósági iratok részére szabályszerűen nem kézbesíthetők.

Az I. r. alperes alapjoga sérült azzal, hogy a másodfokú eljárásban való részvételét nem biztosították. A Kúria a tisztességes eljáráshoz való jog mint alapjog sérelmének vizsgálata körében abból indult ki, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata értelmében az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott követelmény magában foglalja a fél megfelelő részvételének biztosítását az eljárásban. A megfelelő részvételhez fűződő jog kiterjed egyrészt a tárgyaláson való személyes jelenlétre (Feldbrugge v. Hollandia, 1986. május 29-én kelt ítélet, no. 8562/79, 44. pont), másrészt pedig a megfelelő részvételhez szükséges dokumentumokhoz való hozzáférésre (McMichael v. Egyesült Királyság, 1995. február 24-én kelt ítélet, no. 16424/90, 82. pont). A tisztességes eljárás sérelmét mondta ki az Emberi Jogok Európai Bírósága abban az esetben, amikor a nemzeti bíróság a felet nem értesítette szabályszerűen a tárgyalás időpontjáról, aki így nem tudott sem megjelenni, sem helyette írásbeli beadványt benyújtani, és a bíróság ekként hozott ítéletet (Fretté v. Franciaország, 2002. február 26-án kelt ítélet, no. 36515/97).

A Kúria mindezekre figyelemmel egyetértett a II. r. alperes felülvizsgálati kérelmével a kézbesítés szabályainak a másodfokú eljárásban való megsértésével kapcsolatban. Ez olyan eljárásjogi szabálysértésnek minősül, ami a felülvizsgálati eljárás keretei között nem orvosolható. A Kúria ezért a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott további jogszabálysértéseket nem vizsgálhatta, hanem a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős részítéletet hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította.

A megismélt másodfokú eljárásban a bíróságnak minden iratot, határozatot az I. r. alperes által meghatalmazott európai közösségi jogásznak kell kézbesítenie. Ezen szabályszerű kézbesítést követően lesz abban a helyzetben, hogy érdemi döntését a fellebbezések, a csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között meghozza.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.IV.20.730/2015/9.

Amennyiben a nyomozás során eljáró bíróságnak és ügyésznek az adott ügyben a jogalkalmazási, jogértelmezési tevékenysége nem kirívóan téves, a jogellenes és felróható magatartás nem állapítható meg.

A felperes az álláspontja szerint szabálytalanul lefolytatott házkutatással az őt ért személyiségi és egyéb jogsérelemmel okozott vagyoni és nem vagyoni kárának megtérítése iránt indított keresetet a büntetőeljárásban a házkutatást elrendelő II.r. alperessel és a nyomozási cselekményt foganatosító I.r. alperessel szemben.

A házkutatás a privát szférát korlátozó kényszerintézkedés, amely az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 8. cikkében deklarált magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot, valamint az Alaptörvény VI. cikkében biztosított magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő alkotmányos jogot az állam büntető hatalmának gyakorlása során - az Egyezmény által is megengedett - törvényi felhatalmazás alapján sérti meg. A házkutatás irányulhat a terhelten kívül más személy ellen is. Az ún. védett intézményekben (közjegyzői vagy ügyvédi iroda, egészségügyi intézmény), ha a házkutatás hivatásbeli titoktartással érintett, vagy egészségügyi adatot tartalmazó irat megtalálására irányul, a házkutatás feltételei szigorúbbak. Garanciális szabályok biztosítják az érintettek alapjogainak védelmét azzal, hogy a házkutatást a vádirat benyújtásáig csak a bíróság rendelheti el, és a házkutatás csak az ügyész jelenlétében végezhető (Be. 149. § (6) bek.).

A Ptk. 349. §-ának alkalmazása szempontjából a közhatalom gyakorlása során kifejtett tevékenység vagy mulasztás - az egységes ítélkezési gyakorlat szerint - akkor alapozza meg a jogalkalmazó szerv Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján fennálló kártérítési felelősségét, ha az kirívóan súlyos jogértelmezési vagy jogalkalmazási tévedésen alapul (BH 2013/124., BH 2009/325., BH 2003/454.).

Az eljáró bíróságok a tényállást a jogvita érdemi elbírálásához szükséges mértékben kellően feltárták, és annak alapján a jogszabályok helyes alkalmazásával, az ítélkezési gyakorlatban kialakult jogértelmezésnek megfelelően jutottak arra a következtetésre, hogy az alperesek kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A büntetőügyben eljáró bíróság (II.r. alperes), mint jogalkalmazó szerv mérlegelési jogkörében eljárva dönt a házkutatás elrendeléséről (Be. 149. § (2) bek.). A kártérítési perben eljáró bíróság a mérlegelés megalapozottságát csak annyiban vizsgálhatja, hogy a kényszerintézkedés elrendelése nem volt-e nyilvánvalóan jogszabálysértő vagy alaptalan. A per adatai alapján azonban a II.r. alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedését megállapítani nem lehet. A felperes által hivatkozott Sz. honvédségi közalkalmazott tanú nyilatkozata, mely szerint a projektirodában tartott házkutatás alkalmával rendelkezésre állhattak a keresett iratok, önmagában nem alkalmas annak megállapítására, hogy a II.r. alperes által a házkutatás elrendelése alaptalan és indokolatlan volt.

A Be. 149. § (4) bekezdése értelmében a házkutatást rendszerint az érintett jelenlétében kell elvégezni, a megkezdése előtt közölni kell vele a házkutatást elrendelő határozatot, és - ha a házkutatás meghatározott, illetőleg ismert bizonyítási eszköz vagy elkobozható dolog, illetőleg személy megtalálására irányul - fel kell őt szólítani, hogy a keresett dolgot adja elő, az információs rendszeren vagy adathordozón tárolt adatot tegye hozzáférhetővé, illetőleg a személyt adja át. A per nem vitás adatai szerint a felperes ügyvédi irodájában folytatott házkutatás e rendelkezésnek megfelelően zajlott.

A Be. 149. § (4) bekezdésének további rendelkezése szerint, ha az érintett a felszólításra a keresett dolgot előadja, az információs rendszeren vagy adathordozón tárolt adatot hozzáférhetővé teszi, illetőleg a keresett személyt átadja, a házkutatás nem folytatható, kivéve, ha gyanú merül fel arra, hogy a házkutatás során más bizonyítási eszköz, elkobozható vagy vagyoneklobzás alá eső dolog is fellelhető. A per ugyancsak nem vitatott adatai szerint, felszólításra a felperes átadta a nyomozhatóságnak Sz. felperesnek címzett, 2010. november 1-jei keltű, a felperes részére átadott dokumentumok általános felsorolását is tartalmazó levelét, valamint egy (H. által készített) okiratot. Miután a II.r. alperes végzésével a házkutatást minden olyan okirati bizonyíték megtalálása érdekében rendelte el, amelyeket Sz. a felperesnek adott át, és a nevezett személy felperesnek címzett levelében több okirat (jegyzőkönyvek, feljegyzések, meghívók) átadásáról tett említést, az I. r. alperes jogszerűen folytatta a házkutatást a - felperes által a felszólítás ellenére át nem adott - további dokumentumok fellelése céljából.

A Be. 115. § (2) bekezdése értelmében e törvény alkalmazásában tárgyi bizonyítási eszköz az irat, a rajz és minden olyan tárgy, amely műszaki, vegyi vagy más eljárással adatokat rögzít; ahol e törvény iratról rendelkezik, ezen az adatot rögzítő tárgyat is érteni kell. A Be. 116. § (2) bekezdése szerint az okiratra vonatkozó rendelkezések irányadók az okiratból készült kivonatra és az olyan tárgyra is, amely valamely tény, adat valóságának, esemény megtörténtének, vagy nyilatkozat megtételének igazolása céljából a 115. § (2) bekezdésében megjelölt módon készült. A felperes téves felülvizsgálati álláspontjával szemben, e rendelkezések figyelembe vételével nem állapítható meg, hogy az I.r.

alperes a Ptk. 5. § (2) bekezdése szerint jogával visszaélve, túllépte az okirati bizonyítékok fellelése érdekében házkutatást elrendelő bírósági végzésben foglalt cselekmények terjedelmét azzal, hogy a számítógép merevlemezen tárolt információkra is folytatta a házkutatást.

Mindezek alapján tartalmilag helytállóan állapították meg az eljáró bíróságok, hogy a házkutatás elrendelésére és lefolytatására a Be. garanciális szabályainak betartásával került sor és az alperesek részéről a Ptk. 349. §-a és 339. § (1) bekezdése alapján a kártérítési felelősséget megalapozó magatartás tanúsítására nem került sor. Ezért jogszabálysértés nélkül utasította el a jogerős ítélet a keresetet.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Munkatárs: Dr. Ablonczy Zsuzsanna, Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.